

PARLAMENT DE CATALUNYA

Presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas

DIARI DE SESSIONS

Sessió del dia 27 de juny del 1936

SUMARI

A tres quarts de sis i tres minuts de la tarda s'obre la sessió, sota la presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.

Es llegeix i aprovada l'acta de la sessió anterior.

Ordre del dia:

Precs i preguntes.

Prec del senyor Carreres i Artau al senyor Conseller d'Economia i Agricultura, referent al termini per a la inscripció de Sindicats Agrícoles i Mutualitats i al regisme de la corresponent legislació. Resposta de l'honorable senyor Conseller d'Economia i Agricultura. Rectificació del senyor Carreres i Artau.

El senyor Simó i Bofarull, després de sumar-se en part al prec anterior del senyor Carreres i Artau, n'adreça un altre al senyor Conseller de Treball sobre la jurisdicció de les Comissions especials creades pel Decret del 29 de febrer del 1936 sobre reclamacions d'acomiadats.

El senyor Ruiz i Ponsetí s'interessa per una interpellació anunciada al senyor Conseller de Treball, referent al compliment del descans dominical en les poblacions de Catalunya, i alludeix al prec que abans ha formulat el senyor Simó i Bofarull, anunciant que la Minoria d'Unió Socialista sosté una tesi contrària a l'exposada pel senyor Simó.

Discussió de dos dictàmens de la Comissió de Finances sobre Projectes de Llei de transferències de crèdit.

Prèvies unes manifestacions del senyor Farreres i Duran, per la Comissió, són aprovats ambdós dictàmens, restant pendents de votació definitiva.

Discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei de Pressupostos de la Generalitat per al segon semestre d'enguany.

El President de la Comissió, senyor Farreres i Duran, fa la presentació del dictamen. Comença la discussió de totalitat.

El senyor Ruiz i Ponsetí, per la Minoria d'Unió Socialista, formula unes observacions al dictamen de la Comissió.

El mateix fa el senyor Vallès i Pujals, per la Minoria de Lliga Catalana, i, a més, dona per reproduït un prec que ha formulat en altres ocasions, relatiu a la necessitat de la creació del Tribunal de Comptes que determina l'art. 81 de l'Estatut Interior.

El senyor Farreres i Duran i, a continuació, l'honorable senyor Conseller de Finances contesten als dos anteriors oradors.

Es passa a la discussió per capítols.

CAP. I. — PRESIDÈNCIA.

Art. 1.^r El senyor Farreres i Duran, per la Comissió, proposa el desglossament d'una partida. Així s'acorda. S'aprova l'article.

A continuació són aprovats els arts. 2.ⁿ i 3.^r sense variació.

Art. 4.^b S'aprova, un cop acceptada una modificació proposada per la pròpia Comissió.

Art. 5.^b Proposta de variant, per la Comissió. S'aprova l'article modificat.

Art. 6.^b El senyor Farreres i Duran demana que s'acceptin unes variacions; són acordades. Resta aprovat l'article degudament rectificat.

Arts. 7.^b i 8.^b Són aprovats d'acord amb el dictamen.

Resta aprovat el capítol.

CAP. II. — PARLAMENT DE CATALUNYA.

S'aprova el capítol, totalment.

S'ajorna la discussió del cap. III, que fa referència a Justícia i Dret.

Així mateix s'acorda l'ajornament de la discussió del cap. IV, que fa referència a Governació.

CAP. V. — FINANCES.

Art. 1.^r S'aprova, d'acord amb el dictamen.

Art. 2.ⁿ És aprovat, amb unes modificacions introduïdes per la Comissió.

Art. 3.^r S'aprova, també, amb unes modificacions de la Comissió.

Art. 4.^b Amb modificacions proposades per la Comissió resta aprovat.

Art. 5.^b S'aprova, amb la modificació proposada per la Comissió.

Art. 6.^b És igualment aprovat, amb unes variants introduïdes per la Comissió.

Art. 7.^b La Comissió proposa unes modificacions, que són acceptades. S'aprova l'article rectificat. S'aprova el capítol.

És ajornada la discussió dels capítols VI, Cultura, i VII, Treball.

CAP. VIII. — OBRES PÚBLIQUES.

Arts. 1.^r, 2.ⁿ i 3.^r S'aproven, successivament, sense discussió.

Art. 4.^b S'aprova, amb una modificació de la Comissió.

A continuació s'aproven els arts. 5.^b, 6.^b i 7.^b, sense variants.

És aprovat el capítol.

CAP. IX. — ECONOMIA I AGRICULTURA.

És aprovat l'art. 1.^r.

Amb una modificació proposada per la Comissió, aprova l'art 2.ⁿ.

Els arts. 3.^r, 4.^b i 5.^b resten aprovats sense variació.

S'aproven, a continuació, l'art. 6.^b, amb una variació, i el 7.^b d'acord amb el dictamen.

És aprovat l'art. 8.^b, amb una modificació.

S'aprova l'art. 9.^b amb unes modificacions proposades per la Comissió.

Són aprovats l'art. 10, amb una modificació, i l'XI d'acord amb el dictamen.

És aprovat l'art. 12, amb unes rectificacions.

L'art. 13 s'aprova d'acord amb el dictamen.

És aprovat el capítol.

A prec del senyor Farreres i Duran, per tal de reunir-se la Comissió, se suspèn la discussió.

Ordre del dia per a la sessió de dimarts.

S'aixeca la sessió a tres quarts de vuit i dotze minuts de la vetlla.

A tres quarts de sis i tres minuts de la tarda s'obre la sessió, sota la presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.

Al Banc Roig hi ha l'honorable senyor Conseller d'Economia i Agricultura.

Es llegeix i aprovada l'acta de la sessió anterior.

ORDRE DEL DIA

Precs i preguntes

El termini per a la inscripció de Sindicats Agrícoles i Mutualitats i el regíme de la corresponent legislació. La jurisdicció de les Comissions Especials creades pel Decret del 29 de febrer del 1936 sobre reclamacions d'acomiadats. El descans dominical

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Carreres i Artau.

El Sr. CARRERES I ARTAU: Senyors Diputats: Un prec brevíssim, tal com exigeix la feina peremptòria que ens toca realitzar aquesta tarda, per tal de cridar l'atenció del senyor Conseller d'Economia i Agricultura sobre la peremptorietat del termini, que fineix el pròxim dia 30, perquè puguin inscriure's, d'acord amb les disposicions de la Llei de Sindicats Agrícoles i Mutualitats, totes aquelles entitats que existeixen a Catalunya. Aquest termini, realment, és curt. Hi ha una florida d'institucions d'aquesta mena que no totes han presentat encara les instàncies; per altra part, jo crec que no és cap obstacle, inclús per la necessitat que podríem dir de l'estudi de les instàncies ja presentades, que aquest termini es prorrogui per al temps que discrecionalment el Govern de la Generalitat, especialment el Conseller d'Economia i Agricultura, creguin més convenient.

Jo em permetria indicar, no obstant, que tal vegada aquesta pròrroga hauria de durar fins l'acabament de l'any, per una raó que, avançant-me, crec, als estudis que segurament haurà fet el senyor Conseller d'aquest important assumpte, ve abastament justificada. La llei catalana de Sindicats imposa una sèrie de condicions i s'ha vist en la pràctica, és a dir, es pot ja quasi avançar el que passarà en la pràctica, que algunes de les nostres institucions agràries de crèdit i de cooperació, que abans de la nostra llei vivien a l'empar de la llei espanyola, veuran minvades algunes de les avantatges que l'Administració general espanyola ofereix a aquestes institucions agrícoles de crèdit i de mutualitat.

Jo em permeto indicar al senyor Conseller que si accedeix a aquestes indicacions i sobretot si creu que aquesta pròrroga no ha d'ésser tan limitada, sinó que ha de durar el temps que m'he permès indicar-li, segurament trobarà durant aquest temps—no cal estimular-li el zel, perquè tots sabem l'interès amb què es pren aquestes matèries—, la manera d'estudiar, tal vegada d'acord amb el mateix Poder central, el que en podríem dir fórmula general d'adaptació per tal que les nostres institucions i associacions de crèdit agrícola i mutualitats, una vegada reconegudes per la llei cata-

lana, puguin fruit de totes aquelles avantatges que abans tenien i de les quals de cap de les maneres han de quedar minvades, majorment quan Catalunya contribueix i continuarà contribuint amb el seu esforç als serveis generals de crèdit agrícola que sosté l'Estat espanyol—tal vegada se'ns posarà l'obligació, si es funda un Banc Agrícola Nacional, de contribuir també directament o indirectament a la constitució i a l'èxit d'aquest Banc—; cal que no es doni, en una paraula, la cosa una mica trista de què, després d'haver-nos fet nosaltres una llei per a regular aquestes institucions, se sentissin una mica minvades en els seus drets, en les seves avantatges i, sobretot, en aquella situació que ja de fet frueixen abans.

Si cal introduir, com a resultat d'aquest estudi, d'aquesta enquesta, potser d'acord amb el Poder central, alguna modificació en la llei catalana, no he d'ésser jo el qui prengui la iniciativa en aquesta matèria. L'únic que puc dir al senyor Conseller d'Economia i Agricultura és que per part d'aquesta Minoria trobarà totes les facilitats per tal que la llei, potser corregida o modificada en el temps més curt possible, torni a la vigència, però a aquella vigència que satisfaci totalment les aspiracions de la nostra agricultura. Res més.

El Sr. CONSELLER d'Economia i Agricultura: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula l'honorable senyor Conseller d'Economia i Agricultura.

El Sr. CONSELLER d'Economia i Agricultura: Senyors Diputats, senyor Carreres i Artau: He escoltat amb la major atenció el prec que la V. S. ha volgut fer-me respecte a concedir un nou termini perquè puguin les entitats, Mutualitats, Sindicats Agrícoles i Cooperatives enmotllar llurs Estatuts a la nostra llei catalana. Jo he de fer avinent a la V. S., senyor Carreres i Artau, que la Llei de Bases de Cooperació per a Cooperatives, Mutualitats i Sindicats Agrícoles, es va promulgar per aquest Parlament el 17 de febrer de l'any 1934, i en aquesta llei promulgada es diu taxativament en un article, en l'art. 69: «Les Cooperatives, Sindicats Agrícoles i Mutualitats no mercantils que en el termini d'un any després de la promulgació d'aquesta llei no s'hi hagin acollit, no podran continuar fent ús de la denominació corresponent.» Per tant, en aprovar-se aquesta llei del Parlament català, va quedar expressament fixat un any perquè les entitats constituïdes fins aleshores poguessin acollir-se, poguessin sotmetre els seus Estatuts a l'aprovació, d'acord amb aquesta llei. Va passar un any, que finia el febrer del 1935, i llavors, pel Govern gestor de la Generalitat, es va acordar donar una nova pròrroga perquè aquestes entitats, aquestes Mutualitats, es poguessin acollir a la llei, pròrroga que va finir el desembre del mateix any 1935. Al gener de l'any 1936 es va donar una nova pròrroga, que fineix, com ha dit molt bé el senyor Carreres i Artau, el 30 d'aquest mes.

El Consell Superior de Cooperació, reunit fa vuit o deu dies, el qual vaig tenir l'honor de presidir, va acordar que després de dos anys i mig de contínues pròrrogues per tal que aquestes entitats afectades per aquesta llei votada pel Parlament català s'acollissin a aquella, que ja era

suficient perquè s'hi poguessin haver acollit i, per tant, sotmès llurs Estatuts.

Jo avui em veig precisat a dir al senyor Carreres i Artau, a dir també als senyors Diputats, que no crec procedent aquesta nova pròrroga que se'n demana. No la crec procedent, perquè totes les instàncies i totes les preguntes i tots els recursos presentats a la Conselleria, al Consell Superior de la Cooperació, respecte a què aquesta pròrroga fos allargada, no tenen una base sòlida, no tenen un motiu prou justificat per a poder accedir al que demanen.

I ara jo he de dir al senyor Carreres i Artau, com a tota la Cambra, que jo tinc entès i n'estic convençut, que algunes entitats, Mutualitats, Cooperatives i Sindicats que no s'han acollit encara a aquesta llei catalana, no és sinó obeint a un desig, com ho han demostrat en la campanya que han vingut fent constituint una mena de Federació de Mutualitats — Federació que avui no té cap força legal, perquè està suspesa per no tenir els seus Estatuts aprovats legalment —, de burlar la llei, al desig que s'eternitzi aquesta pròrroga, al desig que aquesta llei no es faci efectiva a Catalunya. Per què? Perquè aquestes entitats mutuels o Sindicats no tenen res més a dir d'aquesta llei, sinó la por, el desig d'evitar el control, la inspecció que damunt d'elles ha de pesar el dia que estiguin sotmeses a aquesta llei.

Per tant, jo em veig precisat a demanar al senyor Carreres i Artau que, volent que el prestigi del Parlament que va votar aquesta llei, com també el del Govern en fer que es compleixi, sigui respectat, que s'acosti als seus amics i els digui que en lloc de fer una obstrucció a aquesta llei, que és purament, essencialment, catalana, s'hi acolleixin i s'hi sotmetin en bé de tots. D'altra manera, jo no podré fer res més sinó, pel prestigi del Parlament i per l'autoritat que representa el Govern, fer complir la llei tal com fou votada pel Parlament català, malgrat totes les oposicions que es puguin fer i la campanya que s'ha iniciat ja fa temps en contra d'aquesta llei, campanya que em veuré obligat a tallar de la manera com s'han de tallar les campanyes que van contra el prestigi del Parlament i contra el prestigi del Govern.

El Sr. CARRERES I ARTAU : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Carreres i Artau.

El Sr. CARRERES I ARTAU : Jo crec que el Conseller d'Economia i Agricultura, molt posseït de la seva funció — i per això no es pot fer sinó felicitar-lo —, potser ha anat més enllà de l'abast de les meves paraules. Jo no he tingut cap contacte amb aquesta Federació; no en tenia ni una idea remota de la seva existència, ni sabia quin color tenia ni qui la dirigeix, no sabia res d'aquesta Federació. En una reunió de propietaris vaig sentir parlar d'aquest assumpte, però no amb l'afany d'obstrucció res, car jo ja he començat per dir al senyor Conseller d'Economia i Agricultura que nosaltres li donàvem els nostres vots per a aprovar, si calia la modificació d'aquesta llei. Res d'obstrucció, senyor Conseller. Em sembla que hem donat proves d'un semigovern-

mentalisme molt patriòtic, i no crec que l'actitud que nosaltres hem adoptat en aquesta Cambra mereixi una repulsa, encara que sigui molt afectuosa, del senyor Conseller d'Economia i Agricultura.

El meu prec tenia dues parts. Una, la de la pròrroga. El Conseller diu que no hi ha lloc a la pròrroga. Perfectament; allà ell, que té la seva responsabilitat de Govern. Això no li discuteixo. Ah!, però hi ha una segona part, senyor Conseller: Si les institucions de crèdit i de cooperació agrícola han de veure després minvats els avantatges que el Poder central abans els donava, i que continuarà donan-los-hi, i que els hi refusarà per manca de previsió, d'adaptació o de flexibilitat de la llei, jo li crido l'atenció sobre aquest punt. És el Conseller el que ha d'estudiar això. Que jo m'equivoco? Que se'ns mostri que efectivament tindran els mateixos avantatges que abans, amb totes les fiscalitzacions que vulgui el senyor Conseller, i jo em felicitaré i el felicitaré en nom d'aquesta Minoria, però res més que això, senyor Conseller. Aquest és un acte de col·laboració que estem fent en aquest moment en aquesta Cambra.

De manera que jo prego el senyor Conseller, deixant la responsabilitat, i, si cal, en el seu dia, la felicitació o la censura de no accedir a la pròrroga, que tingui present el segon punt, que és una qüestió molt important per a la nostra agricultura i per al nostre crèdit agrícola. Res més.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Simó i Bofarull.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL : Senyors Diputats: No vull dirigir cap prec en el sentit del senyor Carreres i Artau, però ell m'ha incitat, amb les manifestacions que ha fet i les que ha tingut a bé contestar el senyor Conseller d'Agricultura, a sumar-me, en part, al que ha dit.

Jo he sentit dir que es fa una oposició; he sentit dir que, justament o injusta, jo crec que equivocadament, es fa una certa resistència al compliment d'aquesta llei. Però pot ésser també una mesura de bon Govern el tenir una elasticitat que tal vegada estaria justificada, si més no, amb el que hem fet amb la Llei de Contractes de Conreu. El senyor Conseller d'Economia i Agricultura no comet cap heretgia en comptar el temps a la història catalana amb el calendari gregorià, que és el que ens guia; però, històricament, nosaltres d'aquest calendari en deduíem divuit mesos, els divuit mesos del bienni negre, i hi ha un Decret, del 25 d'abril, dient que els terminis de la Llei de Contractes de Conreu, que són molts i tots ells molt interessants, als efectes del drets i deures que de la llei se'n deriven, en aquella data reviu en els inicis de tots els terminis que assenyala la llei. Tal vegada, tenint en compte aquesta raó de caràcter polític i històric, tenint en compte que per a nosaltres gairebé dos anys, a desgrat que els haguem patit amargament, és com si no existissin en la vida de l'autonomia, tal vegada, dic, sense que jo pretengui una contestació en aquest moment, es podria donar una facilitat per tal que recapacitessin aquests que, contra els seus propis interessos, fan oposició a aquesta llei.

I dit això, vaig a entrar al que és objecte del meu prec.

El meu prec va dirigit al senyor Conseller de Treball. Prego, per tant, a la Presidència de la Cambra i al digne element del Govern que és ací present, que tinguin a bé trametre'l al senyor Conseller de Treball i als altres senyors del Govern, en el cas que hagi d'ésser una acció conjunta.

Poques paraules, però vull procurar dir-les amb tota la claredat possible per a evitar la interpretació equivocada o que puguin ésser preses en un sentit que no és estrictament la meua intenció.

El Govern de la República publicà, el 29 de febrer d'enguany, un Decret segons el qual s'estableixen unes Comissions que vénen determinades pel propi Decret i pel seu abast i el de la Comissió, i designades amb el nom de Comissions Especials del Decret del 29 de febrer del 1936. El Decret que crea aquestes Comissions els assigna una funció que a l'articulat del Decret s'especifica i ve a crear-se una nova figura de jurisdicció. S'atribueix a aquestes Comissions especials jurisdicció per a resoldre els casos de reclamacions d'obrers, funcionaris privats, empleats que hagin estat acomiadats per les causes que el Decret enumera. De manera que tenim una jurisdicció especial, una disposició, ni que sigui del Poder Executiu, constitutiva de la jurisdicció i de l'òrgan. Les atribucions i, per tant, la competència de cada òrgan són determinades en el propi Decret. I dintre del Decret hi ha una modalitat de la jurisdicció i de la competència que és definitiva; l'exercici de la jurisdicció per aquestes Comissions especials és definitiu en el sentit que diu, si no ho recordo malament, en l'art. 9.º o en el 6.º, que són inapel·lables les resolucions que dictin aquestes Comissions. No tenim res a dir-hi; ho entenem perfectament ben inspirat. Altrament, es tracta de qüestions materialment senzilles, d'un procediment gairebé d'urgència, perquè d'urgència era la necessitat a què responia la creació d'aquesta jurisdicció i d'aquest òrgan jurisdiccional. Però la inapel·labilitat està bé en tant i quant la Comissió no es mogui dintre dels límits que la pròpia llei constitutiva, que és el Decret del 29 de febrer, li assenyala; però no quan extralimita la seva funció jurisdicent o es va a matèries que no són de la seva atribució, sempre i quan no surti de l'òrbita per a la qual fou creada.

Doncs bé; jo crec que no és exigible de cap òrgan de l'Estat la infal·libilitat. Per endavant, no cal dir-ho, reconec el zel, la bona intenció, si es vol fins el desinterès amb què aquestes Comissions han actuat, però no són infal·libles; no ho són cap dels òrgans secundaris. Aquest és un òrgan especial i únic, en el qual acaba la matèria, la matèria pròpia, però no l'aliena. Jo no sé quin percentatge pugui haver-hi, tan mínim com es vulgui, dintre d'aquest marge de la fal·libilitat de les Comissions especials; però hi ha casos en els quals les Comissions especials s'han extralimitat en llurs funcions. Jo sé que s'han admès, no recursos, perquè en dir que són inapel·lables vol dir que no són recurribles. No és ja la tècnica estricta processal en el sentit del que és una apel·lació, que és una alçada al superior; però entenc que implícitament queda també denegat el recurs de reposició o reforma, per propi imperi, queda

denegat en alçada, queda denegat el recurs de queixa; és un criteri interpretatiu extensiu i potser és una heretgia donar-lo a un procediment excepcional, però passi. Ara, que si posem per cas, que pot molt bé ésser, que aquestes Comissions han hagut de raure en el terreny especial del dret de família, del dret de propietat, de propietat comercial, poden haver entès en afers que no són de la seva pròpia jurisdicció, poden haver incorregut, àdhuc, en defectes de competència, inclús poden haver resolt casos que ja havien estat resolts o per Jurats Mixtos o per altres Comissions arbitrals, que generalment són jurisdiccions especials específiques amb òrgans també singulars i específics. Aquests casos s'han donat.

Doncs bé, si s'han admès recursos, que ara jo no sé en quina forma s'han presentat, però si s'han admès apel·lacions al Poder Executiu, que és la font que ha donat vida a aquesta jurisdicció i a aquests organismes, no crec jo que la limitació d'atribucions de poder que el Poder Executiu hagi fet sigui tan total i absoluta que no hi càpigue — donem-li la paraula o nom que es vulgui — una invocació de l'òrgan executiu del qual han dimanat aquests òrgans jurisdicents, per a fer-li veure que aquests òrgans creats per un Decret del 29 de febrer s'han excedit en llurs atribucions, perquè, si no és així, hi hauran alguns casos — hi ha alguns casos — en els quals l'afectat, davant d'una monstruositat que se li ha fet, davant d'una injustícia palmària i notòria, no li quedarà més remei que acudir a la vida penal i procedir, per acusació de prevaricació, que és la figura única que pot encaixar si el Poder Executiu es tanca de banda i es nega a sentir la veu per a deixar-ho en suspens o deixar sense efecte, com una extralimitació de funcions, com una perllongació de funcions o una usurpació de funcions. Perquè, si no fos així, ¿podrem afavorir el prestigi del Poder Públic amb que surtin ciutadans que hagin d'acudir a la via penal? Jo penso que el Poder Executiu, sense modificar el text del Decret, sense donar lloc a drets de recurs o apel·lació, que haurien plogut a milers, que haurien fet interminable el procediment i haurien sobrecarregat l'Oficina Central i, en molts casos, haurien burlat el dret del reclamant, estableixi el cas de veritable injustícia, perquè és millor aforsisme acceptat per tots i en totes les latituds, de què és millor absoldre cent culpables que condemnar un innocent.

(*Entra l'honorable senyor Conseller de Finances.*)

De manera, que jo penso que en els casos en què les Comissions hagin sortit de l'òrbita jurisdiccional per la qual varen ésser creades, és nul tot el que han actuat; quan s'ha mancat a les regles del procediment, és nul l'actuat; quan s'ha negat el dret de defensa, és nul l'actuat; quan s'ha sortit dels límits que són propis, és nul tot l'actuat. No em refereixo a aquelles reclamacions en què la part ferida en llurs interessos o drets vulgui reclamar contra el fons de la resolució.

El meu prec té per finalitat que el Govern de la Generalitat, pel seu Conseller de Treball, donada l'especialització del Departament, o en altra forma, actuï en aquest sentit i, si és ne-

cessari, es dirigeixi al Ministeri de Treball fent veure allò que, tot i mantenint la darrera disposició donada condemnant per ella a 25 ptes. de multa als que no compleixin les disposicions, dels falls, que es digui que sempre i quan el procediment no estigui impugnatiu de nul·litat o dintre de la nul·litat, disposi ja totes aquelles variants que jurídicament justifiquen o produeixen la nul·litat. Altrament, no quedarà altre remei que acudir a la via penal.

Això precisament ve a enfortir l'actuació social i pacificadora d'aquestes Comissions, perquè encara que la gran majoria de casos fossin justos, n'hi hauria prou amb què un no ho fos perquè el Govern no pugui restar impassible davant d'una sola injustícia que conegui; i em sembla que hem tingut ocasió, per dissort, de conèixer-ne més d'una, i no crec que el Govern de la República, qualsevol que fossin les pressions del moment, avui que estan asserenats els esperits i s'ha fet justícia en molts casos, no vulgui reparar les injustícies que s'hagin pogut fer, jo crec que involuntàriament, però, en definitiva, injustícies que vénen a pertorbar, o sigui el contrari d'un efecte sedant, que és en realitat el que es persegueix.

El Sr. RUIZ I PONSETÍ: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Ruiz i Ponsetí té la paraula.

El Sr. RUIZ I PONSETÍ: Havia demanat per a fer un prec al senyor Conseller de Treball. Però davant les paraules que acaba de pronunciar el senyor Simó i Bofarull, vull fer referència, molt breument, a aquesta qüestió per a anunciar que aquest prec precisament està demanat al senyor Conseller de Treball, en el sentit que vulgui acceptar una interpellació, per a tractar de moltes qüestions que afecten el seu Departament, i una d'elles és, precisament, per a sostenir la tesi realment contrària a la que acaba de sostenir el senyor Simó i Bofarull. Però no anem ara a entaular un debat sobre aquesta qüestió; sols volem dir que nosaltres defensarem el punt de vista radicalment contrari, o sigui que nosaltres sostenim que els falls d'aquestes Comissions especials han d'ésser absolutament inapel·lables, perquè si no es desvirtuaria en absolut llur funció i entrariem en procediments de dret clàssic; i això que sembla agradar tant al senyor Simó i Bofarull, és precisament...

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: ¿Per què demana la paraula el senyor Simó i Bofarull? Es tracta d'un prec.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Per allusions.

El Sr. PRESIDENT: La Presidència no les aprecia, en aquest cas, senyor Simó i Bofarull.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Però és que es tracta d'una cosa que m'afecta molt directament.

El Sr. PRESIDENT: Ja tindrà ocasió el senyor Simó i Bofarull d'intervenir quan es desenrotlli la interpellació. En aquell moment la Presidència li guardarà un torn; però ara no pot concedir-li la paraula.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL (*dirigint-se a la Minoria Socialista*): És que ja en tinc prou de què sempre em carreguin el Sant Benet.

El Sr. RUIZ I PONSETÍ: Nosaltres ens fem càrrec de la pressa que té el senyor President de la Cambra de posar a debat la Llei de Pressupostos i preguem al senyor Simó i Bofarull que deixi Sant Benet i tots els sants pel dia de la interpellació...

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: És que això és fer demagògia a costa meva des d'aquests bancs.

El Sr. FRONJOSA: Aquesta és la vostra opinió, però és una opinió personal i especial.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: La de tots.

El Sr. RUIZ I PONSETÍ: L'objecte de la nostra intervenció no era per a tractar de les Comissions especials: únicament hem volgut recalcar la nostra queixa que fa dies que tenim anunciada aquesta interpellació al senyor Conseller de Treball i no se'ns hagi donat ocasió de desenrotllar-la.

Com que un dels temes que havíem de tractar en aquesta interpellació, anunciada pel nostre company Fronjosà, fa referència al compliment del descans dominical en les poblacions de Catalunya, tema que sempre és urgent i que en els moments actuals és urgentíssim, perquè s'han apropiat a nosaltres estimats companys nostres de la dependència mercantil de poblacions foranes que ens han anunciat la possibilitat que en breus terminis puguin registrar-se disturbis en les respectives poblacions per l'incompliment de la legislació de treball, és per això que, sapient la urgència que té la Cambra de tractar altres qüestions, hem volgut recordar al senyor Conseller de Treball la promesa que ens ha fet d'una manera solemnnial que el descans dominical ha d'ésser observat d'una manera estricta a Catalunya, promesa que no veien mai complerta, perquè mai tenim el gust de veure el senyor Conseller de Treball en aquesta Cambra. I per això, en aquesta forma inalàmbrica i a través de la digna i amable Presidència de la Cambra, volem dir-li des d'aquí que es recordi d'aquesta promesa que ens ha fet i es faci complir purament i simplement el legislat i d'una vegada la dependència mercantil de Catalunya pugui agrair-li, no pas una disposició nova, sinó simplement el compliment estricte de les disposicions ja vigents.

El Sr. PRESIDENT: La Mesa, d'acord amb el senyor Conseller de Treball, fixaran la data de la interpellació. I no dubti el senyor Ruiz i Ponsetí que el primer que sent no poder assistir a les sessions és l'honorable senyor Conseller de Treball. No escapa a la V. S. les atencions que té en aquest moment, l'excés de feina que pesa al damunt d'ell.

Discussió de dos dictàmens de la Comissió de Finances sobre Projectes de Llei de transferències de crèdit

El Sr. PRESIDENT: Es posa a discussió un dictamen de la Comissió de Finances sobre transferències de crèdit fins a un total de 54,500

pessetes. La Comissió ha de fer alguna manifestació?

El Sr. FARRERES I DURAN: Senyors Diputats: Diré uns mots solament per a assenyalar la conveniència de la seva ràpida aprovació. Com es veurà pel dictamen, aquestes transferències vénen amb els vots de la Majoria i algunes Minories també hi han donat el seu vot, comprènent que es tracta simplement d'un canvi de partides per a finalitzar l'exercici econòmic i normalitzar algunes atencions que estaven previstes amb baixa i ha estat necessari augmentar-les amb l'excedent d'aquelles partides que no han estat esgotades. Per tractar-se, doncs, d'una qüestió purament formulària, la Comissió ha de pregar a la Cambra que vulgui atorgar el seu vot per a l'aprovació d'aquestes transferències com a liquidació de l'exercici econòmic.

El Sr. PRESIDENT: No hi ha cap vot particular ni cap esmena. S'aprova? (*Assentiment.*) Resta aprovat.

Hi ha un altre dictamen, referent també a transferència de crèdit. Té la paraula la Comissió.

El Sr. FARRERES I DURAN: La Comissió prega a la Cambra que sigui també aprovada aquesta transferència per les mateixes consideracions que he fet anteriorment.

El Sr. PRESIDENT: No hi ha cap vot particular ni cap esmena. S'aprova? (*Assentiment.*) Resta aprovat.

Queden pendents de votació definitiva aquests dictàmens.

Discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei de Pressupostos de la Generalitat per al segon semestre d'enguany

El Sr. PRESIDENT: S'obre la discussió de totalitat del dictamen sobre el Projecte de Llei de Pressupostos. Té la paraula la Comissió.

El Sr. FARRERES I DURAN: Senyors Diputats: La Comissió no cansarà la vostra atenció amb un discurs de presentació del dictamen de Pressupostos, tota vegada que el fons de l'argumentació no podria millorar gens ni mica les manifestacions que va fer l'honorable senyor Conseller de Finances en presentar el projecte del Govern, convertit avui en dictamen de la Comissió.

Únicament desitjo aprofitar l'avinentsa de parlar en nom de la Comissió per a fer pública manifestació de gratitud a les Minories per les facilitats que en tot moment han donat i per la seva eficaç col·laboració actuant amb motiu de la confecció d'aquests Pressupostos amb una gran elevació de criteri, la qual cosa ha permès que per part de la Majoria i de les Minories s'establís a la Comissió un treball eficaç i intens que en alguns moments ha estat esgotador, tota vegada que s'han celebrat sessions matí i tarda; però aquesta sèrie de reunions ha fet que es pogués arribar a un anàlisi acurat, partida per partida, del Pressupost, i, per tant, fer algunes modificacions que en res no s'aparten de la trajectòria general que donava el Govern en aquests Pressupostos del criteri polític que els presidien. Dintre la mobilitat de les partides, s'ha intentat, en primer lloc,

cercar l'augment d'una sèrie de partides que milloren el sou dels funcionaris més modestos. El Govern ha donat en aquest sentit tota mena de facilitats, com es podrà apreciar per mitjà del Decret que oportunament serà llegit.

La Comissió, dintre d'aquesta revisió de partides, ha aconseguit que, sense que en cap moment s'arribés a un desnivell pressupostari, anésim a donar-li una tònica més adient amb el pensament de tots els grups de la Cambra.

Per tant, la Comissió no ha de molestar la vostra atenció fent un discurs sobre el que representen uns Pressupostos, millor dit, sobre el que representen aquests Pressupostos concretament, el criteri dels quals es tradueix en les seves partides, que són el fidel reflex del criteri del Govern de Catalunya per fer aquests Pressupostos en forma adient a la realitat catalana.

També he de fer pública manifestació a la Cambra, a més de les facilitats obtingudes de les Minories, de la disciplina dels components de la Majoria, que ha format a tothora, en sessions esgotadores, per aquesta labor intensiva que s'ha portat a cap, que fa que quedi ja prou de relleu el mereixement contret per part de tots els qui hi han col·laborat i que m'estalviï a mi un discurs més que no vindria a millorar en res el dictamen.

El Sr. RUIZ I PONSETÍ: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ruiz i Ponsetí.

El Sr. RUIZ I PONSETÍ: Senyors Diputats: La discussió d'un pressupost, que hauria d'ocupar una part important de la vida del Parlament, tots hem convingut que per aquesta vegada, per una vegada més, sigui més que breu; sigui gairebé feta amb caràcter telegràfic.

El Pressupost, mesurant a pes els fulls donats per al seu estudi, pesa algunes unces, i hem de discutir en dues sessions, no sols tots els articles del Pressupost, sinó totes les partides, i s'han de produir tots els debats de totalitat de cada un dels Departaments.

Nosaltres ens limitarem només a fer les observacions que considerem més indispensables, observacions que considerem que no poden callar-se mai des d'aquesta Minoria en el moment de discutir el Pressupost.

La primera d'elles és per recabar novament del senyor Conseller de Finances, i de tots els senyors Consellers de Finances que substitueixin l'actual, l'estricta compliment de l'art. 70 de l'Estatut Interior. Sense complimentar d'una manera exacta el que es preceptua en l'art. 70 de l'Estatut Interior, és materialment impossible que el Parlament compleixi la primordia de les seves funcions, que és la de formular i controlar la carta econòmica de cada exercici. Els dos mesos de temps que preveu aquell article, d'una manera molt sàvia, no representen pas un temps sobrer, sinó l'indispensable per fer un estudi acurat del nostre Pressupost. És per això que, malgrat les reiterades promeses, no del senyor Conseller de Finances que hi ha actualment al banc del Govern, sinó de tots els Consellers de Finances que l'han ocupat i que ha tingut la Generalitat des del primer exercici, sense que s'hagi completat aquest

article 70 de l'Estatut Interior de Catalunya, podem dir que aquest Parlament no ha discutit mai d'una manera normal el seu Pressupost.

Nosaltres esperem que si el senyor Martí Esteve, ja que es tracta d'una promesa feta gairebé amb caràcter personal, continua al banc del Govern el 1.er de novembre, no més tard del 1.er de novembre tindrem damunt la taula del Parlament el projecte de Pressupost per a l'any 1937. Desitjant-ho així, passem a un altre tema.

(*Entra l'honorable senyor Conseller de Cultura.*)

Hem d'expressar la nostra satisfacció, la nostra gratitud, en primer lloc, al Govern, i, en segon terme, a tota la Comissió de Pressupostos per haver acceptat a la fi,enguany, el nostre reiterat prec, fet des del primer dia que es discutiren els Pressupostos de la Generalitat, de què no continuïn en el nostre Pressupost de Catalunya sous de funcionaris que treballen tot el dia i que són inferiors a 4,000 ptes. Per fi veiem esborrada aquesta vergonya dels sous de 3,250 ptes. del nostre Pressupost, i esperem que les normes d'aplicació que en el seu dia proposarà el Govern seran definitives per a fer justícia a aquests funcionaris modestos de la Generalitat.

Una altra observació hem de fer, també de caràcter general, al Pressupost que ens ha estat presentat. Hi ha una tendència marcada dintre dels funcionaris que redacten el Pressupost, que nosaltres suposem que a aquesta tendència deu haver-hi de fer sempre resistència el senyor Conseller de Finances, de presentar les partides al Parlament el més globalment possible. En contra d'aquesta tendència dels funcionaris, hi ha la tendència sana del Parlament de què les partides vinguin el més detallades possibles. Fins ara, havíem aconseguit que les Partides vinguessin al Parlament relativament detallades. Aquesta vegada ens ha estat presentat un Pressupost on, al costat d'una sèrie de partides globals, figura la paraula «anexe» i els annexes contenen els detalls. Però aquests annexos no han arribat a la Comissió de Pressupostos. Avui, l'últim dia que podia actuar la Comissió, a última hora de les actuacions de la Comissió de Pressupostos, ens ha estat comunicat que aquests annexos estan dipositats a la Secretaria del nostre Parlament. Això no és més que un detall més d'aquella peremptorietat de què jo em queixava amb què ens veiem obligats a discutir els nostres Pressupostos; és per això que nosaltres demanem que el pròxim Pressupost no sigui solament presentat amb el seu caràcter global el dia 1.er de novembre, sinó que el mateix dia 1.er de novembre ja vingui acompanyat de tots els seus annexos corresponents, que no hi hagi partides globals grosses de personal i de material, que ningú sap el que volen dir — que deu saber el que volen dir la persona que els ha redactat, però que els Diputats no tenen cap mitjà d'interpretació d'aquestes partides.

I fets aquests prec, reservant-nos per fer les observacions particulars per cada Departament quan sigui el moment oportú de discutir els Pressupostos parcials, només volem insistir en aquesta qüestió: demanem el màxim detall. Això facilita la sana intervenció del Parlament en tot el que

són qüestions econòmiques, en tot allò que són qüestions de Pressupostos. Per això estarà aconseguit i hi haurà una major identificació del Parlament amb el Poder Executiu, ja que entre vosaltres i nosaltres no hi ha d'haver cap mena de secret en el que fa referència a matèria pressupostària.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Vallès i Pujals.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Senyors Diputats: Malgrat que no ho sembli, per la concurrència que hi ha a la Cambra, és aquesta la funció primordial del Parlament, és aquesta, la de la discussió dels Pressupostos, la funció bàsica de tots els Parlaments del món; àdhuc tots aquells que avui, des de diferents camps ideològics, volen reduir la missió i la importància dels Parlaments, tothom salva per a ells aquesta missió d'aprovar els Pressupostos, que són la Llei econòmica per la qual s'han de regir els Estats i les administracions públiques durant un any. Ho reconeix, com no podia ésser d'altra manera, el nostre Estatut Interior. La discussió del Pressupost és el marc en el qual, en realitat, ve a discutir-se tota la política que el Govern ha de desenrotllar. Els nous serveis que s'han d'establir, degut a l'ampliació que l'administració pública va tenint, en el Pressupost han de trobar la seva primera concreció i allí és on en realitat ha de discutir-se, per la qual cosa, quan els Pressupostos es discuteixen normalment i amb l'amplitud deguda, les discussions pressupostàries són, en realitat, unes discussions de tota la política del Govern, en les quals els titulars de cada un dels Departaments compareixen a defensar la seva obra i a exposar quines són les seves aspiracions. Per unes causes que ja se n'ha parlat aquí, aquest debat de Pressupostos no pot tenir en els moments presents aquest abast que jo assenyalava. En primer lloc, per la peremptorietat amb què ha estat presentat aquest Pressupost. El senyor Conseller de Finances, en el parlament de presentació del Pressupost que féu aquí dies enrera, ja es sincerava de no haver presentat el Pressupost amb l'anticipació que marca l'art. 70 del nostre Estatut Interior. Aquesta precipitació, aquesta manca del termini necessari, ha fet que s'hagi hagut de discutir aquest Pressupost amb insuficiència d'elements. Ha estat impossible tenir uns estudis ampliadoris que són indispensables per a fer una bona tasca de comparació; ha estat impossible tenir a la mà una pila de dades, segons les quals pugui veure's la importància que té cada una de les partides que en el Pressupost vénen xifrades. Per acabar de dificultar la tasca, aquesta vegada, a diferència de les anteriors, s'ha omès en el Pressupost que s'ha presentat l'enumeració dels diferents articles, que en els Pressupostos anteriors tots els articles eren enumerats i en aquest no ho són, la qual cosa fa que sigui molt difícil la comparació d'aquest Pressupost amb l'anterior i això fa que es dificulti la tasca de fer aquest estudi seriós i acurat. Per totes aquestes raons, les dificultats que ha tingut la Comissió, que hem tingut els que formem part de la Comissió per arri-

bar al fons d'aquest Pressupost, han estat grosses i les acaba d'augmentar la precipitació amb què hem de discutir aquest Pressupost en aquesta Cambra.

Bé és veritat — jo em complasc en reconèixer-ho, recollint paraules del senyor President de la Comissió — que en la Comissió s'ha discutit amb tota l'amplitud necessària i que el senyor Conseller de Finances no ha regatejat la seva presència, les seves explicacions i la seva il·lustració a tot el que els individus de la Comissió i sobretot els representants de les Minories hem demanat, la qual cosa fa que pugui jo dir, confirmant les paraules del senyor President de la Comissió, que si aquí el debat que hi haurà sobre el Pressupost haurà d'ésser forçosament breu, en la Comissió ha estat amplíssim i que realment moltes coses que aquí no es discutiran, no es discutiran perquè s'han discutit abastament en la Comissió i s'ha arribat a una concòrdia entre tots els elements que d'aquella formen part.

La dificultat que hi ha per aquest examen del Pressupost a què acabo de fer referència, degut a la peremptorietat amb què s'ha de discutir, s'augmenta encara si tenim en consideració una altra cosa que jo, des que aquest Parlament existeix, cada vegada que hem discutit un Pressupost he posat de relleu: la funció del Parlament discutint la Llei Econòmica de la Generalitat serà deficient, no tindrà eficàcia de cap mena, mentre nosaltres no tinguem instituït el Tribunal de Comptes de Catalunya a què fa referència l'article 81 del nostre Estatut Interior. Cada vegada que hem discutit un Pressupost jo he fet present això, he cridat l'atenció del Govern sobre la necessitat que sense pèrdua de temps de cap mena es vagi a la institució d'aquest Tribunal de Comptes de Catalunya; malgrat això, fent-me ja càrrec de dificultats que hi han hagut, m'he de plànyer, una vegada més, que no s'hagi donat un sol pas encara en aquest sentit. La discussió del Pressupost no té cap eficàcia, és un veritable joc retòric, és un torneig que no produeix cap resultat pràctic, si al final de l'any no ve una discussió dels comptes, que són la concreció, que són la realització d'aquell Pressupost. Si nosaltres, després d'haver presentat el Govern i d'haver nosaltres aprovat una Llei Econòmica de previsions per tot el desenrotllament dels serveis que el Govern té a la mà, no podem a final d'any venir a examinar els comptes que el Govern presenti de la seva gestió, la nostra intervenció, la nostra actuació, repeteixo, és mancada completament. Jo sé, perquè això s'ha dit i no tinc cap inconvenient sinó que em complasc en repetir-ho, que els comptes dels exercicis anteriors estan fets, que les liquidacions dels Pressupostos les té fetes el Govern de la Generalitat, però jo em planyo que aquestes liquidacions de Pressupostos no les tingui el Parlament, que no les tinguem nosaltres per a poder fer una doble operació amb elles: primer, la d'aprovar aquests comptes si mereixen l'aprovació o censurar-los si mereixen la censura; segon, que ens serveixin de pauta per a la discussió dels nous Pressupostos, perquè un nou Pressupost s'ha de fonamentar en les liquidacions dels Pressupostos anteriors. Tot el que

no sigui això és edificar en l'aire i és edificar coses que no tenen cap efectivitat en la realitat.

Jo sento que aquestes liquidacions de Pressupostos no vinguin al Parlament, però he de reconèixer que si vinguessin al Parlament, que si el Govern les trametés al Parlament, malgrat que el Parlament té instituïda una Comissió de Comptes — la qual, si no estic equivocat, no s'ha reunit més des del dia en què es va constituir arran de la constitució del Parlament —, encara que el Parlament tingui constituïda, dic, una Comissió de Comptes, no produiria cap resultat pràctic el que vinguessin els comptes de la liquidació dels Pressupostos i es passessin a aquesta Comissió i després vinguessin al Parlament, si no hi havia aquell Tribunal de Comptes que és el que ha de fer l'examen tècnic, que els Diputats no podem fer, entre altres raons perquè no tenim competència per a fer-ho; examen tècnic que requereix l'estudi d'una comptabilitat que és molt complicada i, per tant, el Parlament no podria prendre acords sobre aquestes liquidacions dels Pressupostos sense el dictamen del Tribunal de Comptes que mana l'art. 81 de l'Estatut Interior.

Aprofito l'ocasió per a repetir aquest prec que hem fet cada vegada que ha vingut la discussió de Pressupostos. Jo sé que al Govern no li manca voluntat, que al senyor Conseller de Finances no li manca voluntat, sé que comparteixen aquesta opinió que estic exposant en aquest moment, però vull aprofitar aquesta ocasió per a fer una nova exhortació: tal vegada molt més interessant que altres actuacions en què aquest Parlament ha esmerçat el temps, hauria estat aprovar aquesta Llei, que, juntament amb altres consignades, són un complement indispensable del nostre Estatut; mentre no estiguin aprovades, no podem dir que Catalunya visqui la plenitud de vida administrativa que tots li hem de desitjar.

Quant al Pressupost en si, poques coses nosaltres hem de dir-ne en un debat de caràcter general. Hi ha algunes observacions de detall, hi ha algunes partides que mereixen per part nostre una opinió contrària o diferent de la que ve expressada en el Projecte i que seran objecte de vots particulars i d'algunes esmenes que en l'hora oportuna vindran.

Hem de fer constar nosaltres, amb caràcter general, a propòsit dels ingressos del Pressupost, que algunes de les partides que són previsió d'ingressos de determinats arbitris o de determinats mitjans amb què la Generalitat compta, les creiem exagerades, però no podem dir respecte d'això més que aquestes paraules que acabo de dir, que les creiem exagerades, perquè no hem pogut fonamentar aquesta opinió nostra amb la comparació de dades de liquidació del Pressupost de l'any anterior.

A propòsit dels ingressos vull també fer una lleugera observació sobre una partida de 5.000.000 i escaig de pessetes referent a traspassos de serveis; diu l'article únic del capítol VIII del Pressupost d'ingressos: «Quantitat que ha de compensar-se per l'excés que en el moment actual importen les valoracions dels serveis traspassats amb relació amb el producte cedit de la contribució

territorial, 5.796,089'34 ptes.» Encara que per la forma com ve redactada aquesta partida no dona les suficients clariïcs per a poder apreciar ben bé el seu concepte, no obstant, pel coneixement que nosaltres creiem tenir, ens sembla que no hi ha un acord perfecte entre aquesta partida i el que l'Estatut diu. Sobretot, la confusió que hi pugui haver ve de paraules pronunciades pel mateix senyor Conseller de Finances, si és que no estan mal interpretades en el text que del seu parlament va publicar el DIARI DE SESSIONS. Jo, que vaig escoltar amb tota l'atenció deguda les paraules del senyor Conseller de Finances, vaig formar-ne una opinió que és la mateixa que hem dona el text del seu discurs traduït en el DIARI DE SESSIONS. Diu textualment: «Naturalment que això no marca, ni pot marcar un dèficit pel Pressupost de la Generalitat d'aquesta xifra, perquè, encara que aplicat amb una lentitud, amb una recança per part dels organismes de l'Estat que més d'una vegada han creat dificultats a la Generalitat de Catalunya, ja previstes des dels primers mesos de l'any 1934, aquestes coses amb un excedent de les valoracions de serveis en relació a les valoracions de recursos, i aleshores, pels mitjans que estableix aquest Decret — no és molt clar això, sembla que hi falti alguna paraula — l'Estat ha de subvenir en forma d'aportacions metàl·liques la diferència que hi ha entre la valoració dels serveis i la valoració dels recursos.» D'aquestes paraules semblaria desprendre's que aquests 5.000,000 de pessetes, l'Estat ens els ha de pagar en diners; si no estic equivocat, si no interpreto l'Estatut malament, aquest pagament en diners de la diferència que hi hagi entre l'import dels serveis traspasats i els impostos cedits, no és possible dintre l'Estatut; la compensació ha d'ésser sempre amb nous recursos, amb nous arbitris, amb nous mitjans. Em sembla que el que vol dir aquesta partida — jo ho hauria interpretat així si no haguessin estat aquestes manifestacions que fan referència a aportacions metàl·liques — es refereix a diners; jo hauria interpretat aquesta partida que això era un càlcul dels nous impostos, que durant el curs d'aquest semestre ens haurien d'estar cedits per a compensar la diferència que tenim i m'inclinaria a això una nova que avui hem llegit als periòdics segons la qual sembla que en el Consell de Ministres d'ahir el Govern va aprovar el traspàs, la cessió millor dit, a la Generalitat d'aquells tants per cents en determinats arbitris que marca l'Estatut per a cedir a la Generalitat després de la Contribució territorial i els Drets reals. Si és això, la nostra conformitat, en canvi, si vol dir que l'Estat ens ha de pagar en metàl·lic aquests 5.000,000 de pessetes, jo em permetré creure que hi hauria una gran dificultat per a fer efectiva aquesta quantitat, si més no, no comptant amb la mala voluntat per part d'alguns organismes a què el senyor Conseller de Finances feia referència, sinó perquè en el Pressupost de l'Estat no hi ha consignació per a fer aquests pagaments.

I parlant també d'ingressos, en el referent a la contribució territorial — procuraré dir les paraules més discretes possibles respecte d'aquesta matèria, perquè sé la delicada que és —, jo pregaria al senyor Conseller de Finances...

El Sr. CONSELLER de Finances: Confio en absolut en la seva discreció.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Gràcies. Deia que creia que no era cap indiscreció — si el senyor Conseller opina el contrari, callaré a la primera indicació que em faci — i que no havia d'escandalitzar a la resta d'Espanya, el dir que la contribució territorial produïa ja un xic més d'allò en què havia estat valorada. Tots tenim la confiança que així serà i ens n'hem d'alegrar, però hi ha també un altre concepte del senyor Conseller de Finances que em sembla no està d'acord amb l'Estatut, i sobre el qual també demanaria un aclariment. El senyor Conseller de Finances, parlant d'això deia: «Per això, sense que cregui que hagi d'escandalitzar a ningú de fora de Catalunya, puc dir que la contribució territorial, que fou xifrada en la seva valoració en 43.000,000 de pessetes, dona ja abans del 1935 una xifra de 50.000,000 de pessetes, i tinc la confiança, la seguretat plena, que aquesta contribució territorial, tan poc curada per part de l'Estat, amb la nostra diligència i sense recargar-la podrà portar-nos a rendiments superiors i ésser una de les bases per les quals al mateix temps que se'ns traspassa un servei amb una valoració, aquest servei creixi, aquest servei pugui seguir pujant, evolucionant, i tenir a Catalunya no sols la prestació a què ens tenia acostumat l'Estat central, sinó el desenrotllament que les necessitats de Catalunya en un Estat superior de civilització...» Deia després el senyor Conseller de Finances que l'augment que tingués aquesta recaptació ens hauria de servir perquè al cap de cinc anys serviria de base per a la revisió que es fes. No era aquest el concepte?

El Sr. CONSELLER de Finances: No, senyor Vallès i Pujals.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Em semblava haver-ho vist en el seu discurs, però no trobo l'acotació.

(Entra l'honorable senyor Conseller d'Obres Públiques.)

El Sr. CONSELLER de Finances: De cap manera, senyor Vallès.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Bé; el concepte era que, tal com tenia entès, la interpretació de l'article 17 de l'Estatut, la revisió quinquennal que s'ha de fer, no ha de tenir com a base l'augment que hagi tingut a Catalunya...

El Sr. CONSELLER de Finances: Exacte.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: ... sinó el que hagi tingut en el Pressupost de l'Estat. Ja estem d'acord, però m'havia donat lloc als meus dubtes unes paraules que ara no trobo del discurs del senyor Conseller de Finances.

Deixant concretament aquesta matèria dels ingressos, quant a la tònica general del Pressupost, la Comissió va anotar des del primer moment que es va reunir, que predominava sobre totes les altres qüestions una qüestió que es pot dir que sortia a cada partida del Pressupost: aquesta era la qüestió del personal. Realment, si una nota característica domina en aquest Pressupost és la que una major part d'ell, una grandíssima part d'ell, està absorbida per atencions del personal. Tant és així, que en les discussions que la Comissió ha tingut sobre el Pressupost,

gairebé pot dir-se que no s'ha parlat de res més que de qüestions de personal. És, realment, que és aquest un problema que pesa avui sobre la major part dels Estats, i no podia deixar de pesar també sobre l'Administració de la Generalitat, màxim quan aquesta Administració de la Generalitat no està encara en un estat d'assentament definitiu, sinó que està en un estat de formació. Perquè és indubtable que a tot arreu del món, avui, sobretot en els Estats llatins, que nosaltres coneixem més, aquest gran problema del personal preocupa a totes les administracions i és l'obsessió de la major part dels Governos.

(*Entra l'honorable senyor Conseller de Justícia i Dret.*)

Ni ha, com a manifestacions d'aquest gran problema, tres de concretes i de principals. En primer lloc, una tendència que té el personal administratiu, que tenen els funcionaris en general, a millorar la seva situació. En segon lloc, una tendència que té el personal a créixer i a augmentar considerablement. I en tercer terme, una tendència que té el personal a imposar-se, a dominar.

(*Entra l'honorable senyor Conseller de Sanitat i Assistència Social.*)

Quant al primer extrem, és indubtable que la major part de les manifestacions fetes pel personal, en el sentit de millorar la seva situació d'uns quants anys a aquesta part, podem dir que eren justificades. Realment, hi havia motius per a demanar millores, referint-nos a la situació en què estava el personal administratiu, en general, de totes les corporacions públiques, fa uns quants anys. Hem de confessar que aquesta situació s'ha anat millorant, que han vingut millores de sous, que han vingut reconeixements de drets passius, d'augment graduals, d'una pila de reconeixements i millores que han col·locat el personal en una situació que ja no és aquell personal vexat i preterit d'anys enrera, sinó que avui la seva situació, en línies generals, prescindint d'excepcions que hi poden haver, ha millorat d'una tal manera que podem dir, referint-nos a algunes categories de personal, que una comparació que abans es feia i que era favorable a les peticions que el personal formulava, avui és a l'inrevés; abans, si hom comparava en general la situació en què estava qualsevol funcionari públic d'una de les categories elevades, amb la situació en què es trobava un home consemblant que es dedicava a activitats privades, professions liberals o empreses particulars, el resultat de la comparació era fortament desfavorable al funcionari públic i ens trobàvem amb què el funcionari públic es veia realment vexat i no veia recompensat el seu treball, i avui, en canvi, tal vegada, si féssim la comparació, referint-nos a elevades categories de l'administració, trobaríem que la comparació resultaria a l'inrevés que aleshores, trobaríem que hi ha alguns funcionaris — i parlo en termes generals, no em refereixo concretament a ningú ni a cap dels pressupostos que han vingut aquí — trobaríem que hi ha alts funcionaris que, comparant el treball que realitzen i la competència que han de posar en el seu treball, amb el d'altres persones

que realitzen un treball semblant i que tenen una mateixa competència, en empreses privades o dedicades a professions liberals, estan enormement, superiorment més ben tractats els funcionaris públics que no els altres. Cal pensar només en determinats jubilats, que estan a la memòria de molts, que perceben trenta i tantes mils pessetes anuals i estan en una situació que podrien prestar perfectament servei. Dic això per a demostrar que, realment, aquest desig legítim i justificat de millora que hi havia respecte dels funcionaris públics es va anar atenent en general i avui podem dir que la característica que en resulta, i que és el que la Comissió des del primer moment trobava que resultava d'aquest Pressupost i a la qual la Comissió ha hagut de posar remei, és el que respecte de les categories elevades del personal no s'hi ha de pensar avui, sobretot donada la situació en què les Corporacions públiques es troben, no s'ha de pensar, en termes generals — sempre hi ha una excepció — en què hagin d'ésser objecte de millora, però que, en canvi, el personal modest s'havia quedat postergat i no havia obtingut les millores que tenia dret a obtenir.

Una altra, deia, la segona característica que ofería en el món aquesta qüestió del personal, era la tendència a anar augmentant. Realment, la tendència estatista que hi ha avui al món fa que el nombre de funcionaris públics vagi augmentant cada dia. Aquest augment de personal, de vegades realment desbordat, ha estat impellit també pels partits polítics — i no acuso ningú, parlo en termes generals — que han vist moltes vegades, augmentant el personal, el mitjà d'augmentar les clientele dels seus devots. En el moment actual nosaltres hem de tenir-ho molt en compte, perquè podria ésser un gros perill per a la nostra autonomia. Si, realment, els mitjans escassos que tindrà sempre la Generalitat, els mitjans no folgats que ens donarà sempre el nostre Estatut d'autonomia, s'han d'invertir en la seva quasi totalitat en atencions de personal perquè nosaltres anem fent créixer la nostra burocràcia d'una manera desbordada, podríem arribar a una situació que la nostra autonomia no produís aquells beneficis que tots esperàvem d'ella.

I, finalment, deia que hi havia una tercera manifestació d'aquesta qüestió general del personal, dels empleats que hi ha arreu del món que és la tendència a imposar-se. Hi ha hagut un gran autor, un gran polític francès, que l'ha anomenat «la rebel·lió dels empleats». Ha dit que el que caracteritza la situació actual en molts països del món és la rebel·lió dels empleats. I, ben cert, tenen tendència a constituir-se en classe i a imposar-se i a dictar la llei i a no tenir en compte cap necessitat de l'Estat, sinó el que creuen necessitats d'ells, invertint els termes perquè no hi hagi uns funcionaris per a una administració, sinó una administració per a uns funcionaris. Jo això també voldria que no existís aquí, que no existís a Catalunya. Tal vegada algunes manifestacions d'aquesta tendència s'han deixat créixer massa a Catalunya; jo no voldria ésser indiscret, no vull referir-me a aquesta qüestió més que dient brevíssimes paraules: nosaltres hem de manifestar, com ja vàrem dir-ho a la Comissió, la satisfacció

amb què hem vist una actitud del Govern en els moments actuals per a tallar aquest abús, que nosaltres considerem que era un abús perillós, i que veuríem amb molt de gust que el Govern continués situat en aquest punt, que per a això podria comptar amb tot el nostre recolzament, amb el nostre modest recolzament, perquè a nosaltres, per damunt de totes les qüestions de partit que ens puguin separar, sempre, en matèria de l'autonomia de Catalunya, ens inspirem en un alt ideal, i en aquest sentit entenem que, fent un bé a Catalunya, podeu comptar amb el nostre recolzament en tots moments.

¿Com s'ha resolt en el Pressupost actual aquesta qüestió de les dotacions del personal? No parlo ja d'altres qüestions a què m'he referit. Ja ho deia fa un moment. Nosaltres creiem, en general, creia la Comissió en els canvis d'impressió que teníem, que hi havia una tendència a augments tal vegada no ben estudiats, a augments tal vegada no ben aclarits, tal vegada esboçats, de determinat personal alt de la Generalitat, i que, en canvi, hi havia una manifesta injustícia en mantenir uns sous que no són els sous que necessita un pare de família que hagi de viure del seu treball. Després de grans canvis d'impressions, llargs debats que hi ha hagut a la Comissió, abundant tots en el mateix criteri, sense que hi hagués ningú que s'oposés a això, sinó que tots rivalitzàvem en el desig d'obtenir aquesta millora per al personal petit — jo em complasc en fer-ho present així — recolzats pel Govern, s'ha aconseguit que vingués aquesta esmena, aquesta modificació, diguem-ne el nom que es vulgui, en el Pressupost, en virtut de la qual es permetrà, no en la mesura que tots voldríem, però sí en una mesura força àmplia, millorar el personal que no arriba a cobrar per tota mena d'emoluments les 4,000 ptes. i realitzar reduccions, quan menys en augments de nou personal que es tractava de crear en determinats serveis. Nosaltres creiem, quant a aquesta mesura, o sigui en el procurar augmentar aquest personal que no arriba a tenir les 4,000 ptes., que s'ha fet — el Govern era el que ens havia de dir la darrera paraula — tot el que es podia fer en els Pressupostos actuals i que ja es podria fer més en els Pressupostos successius; en canvi, crec que en l'altre extrem s'havia d'haver arribat més enllà, i en això resideix la nostra disconformitat amb el criteri de la majoria de la Comissió.

Nosaltres creiem que una pila de conceptes que hi ha al Pressupost, són foscos, no són clars, donen lloc a dubtes, i que gràcies als quals, perpetuant un sistema que no és nou d'aquest Pressupost, sinó que ve d'altres Pressupostos, hi ha la possibilitat en partides de difícil intel·ligència, que moltes vegades uns funcionaris quedin augmentats, quedin apujats de categoria, que es donin unes determinades gratificacions, coses que llegint el Pressupost, perquè no hi vénen els noms dels funcionaris, no es veuen; això s'hauria d'haver tallat d'arrel en aquest Pressupost fins que vinguí l'Estatut de Funcionaris. No vull dir que no hi hagi casos en què aquests canvis no siguin merescuts, però això no s'ha de fer en el moment de presentar un Pressupost, valent-se uns funcionaris, tal vegada, del major contacte que hagin

pogut tenir amb el Conseller o de les seves actituds o del seu caràcter, tal vegada més impulsiu que altres, i aprofitant-se uns d'això i altres de la seva manca de condicions per a arribar al punt a què s'ha d'arribar, que no es faci això d'una manera individual, sinó que sigui discutit. Crec que s'ha de fer un estudi acuradíssim per part del Govern i que això s'ha de traduir en l'Estatut de Funcionaris, que el senyor Conseller de Finances va prometre ahir que portarà al Parlament i que nosaltres creiem que complirà la seva paraula.

La discrepància de nosaltres amb la majoria de la Comissió és que sostenim que totes aquestes mesures de millora per al personal superior de la Generalitat, que puguin venir dintre d'aquestes partides que jo qualifico de poc clares, en el Pressupost, s'han de suspendre i no han de venir fins que haguem aprovat l'Estatut de Funcionaris. Està a la mà del Govern i del Parlament, sobre tot a la del Govern, que aquest Estatut de Funcionaris vingui ben aviat. Si ve molt aviat a la discussió del Parlament, la suspensió que nosaltres propugnem respecte de totes aquestes partides, serà breu.

Fetes aquestes manifestacions de caràcter general, i que sento que s'hagin allargat tant, perquè he cansat l'atenció de la Cambra, no tenim res més per a manifestar dintre de la discussió de totalitat, reservant-nos, com he dit, sostenir alguns vots particulars i esmenes, no moltes, quan es discuteixi l'articulat del Pressupost, i sobre tot presentant el vot particular a què fa referència aquest extrem del qual acabo de parlar, o sigui, la proposició de suspensió de totes les millores del personal superior de la Generalitat fins i tant que no s'ha fet l'Estatut de Funcionaris.

El Sr. FARRERES I DURAN : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula la Comissió.

El Sr. FARRERES I DURAN : Senyors Diputats : Breus paraules per a contestar les del senyor Ruiz i Ponsetí i del senyor Vallès i Pujals.

En primer lloc, per a assenyalar al senyor Ruiz i Ponsetí que si certament alguna de les vegades s'ha escaigut que l'exigüitat de temps en la presentació dels Pressupostos, fos inevitable, era aquesta; una recent crisi que tots recordem, obligà a anar a la formació dels Pressupostos gairebé a darrera hora. Certament són uns Pressupostos que no difereixen en res del criteri del Govern anterior, perquè la mateixa trajectòria se segueix en el curs del Pressupost, i en el pensament del Govern.

Quant a l'augment de sou dels funcionaris modestos, que assenyala el senyor Ruiz i Ponsetí, per bé que jo reconec que des del primer Pressupost que hi ha hagut a aquesta Cambra, ha estat aquest criteri sempre defensat per la Minoria Socialista, vull dir al senyor Ruiz i Ponsetí i a la seva Minoria que aquest pensament ha estat sempre compartit per nosaltres, i recordarà el senyor Ruiz i Ponsetí la darrera vegada, la darrera discussió de Pressupostos, en la qual també va haver-hi a la Comissió un forcejament per a discutir les partides que permetessin millorar el personal.

Una altra vegada — com deia el senyor Vallès i Pujals —, en el si de la Comissió aquest criteri ha estat unànim. El Govern el comparteix amb nosaltres, no hem trobat cap dificultat en el Govern; la dificultat era en la capacitat del Pressupost, en el volum del Pressupost. I certament, la nova partida d'aquests augments que per criteri unànim de la Comissió i del mateix Govern figura a aquest Pressupost, comporta la xifra de 452,000 pessetes per mig any, que vol dir que ens en anem a 900,000 ptes. per un any. Però és d'esperar que en el proper Pressupost, amb més calma, es pugui estudiar pel Govern cada cas, i es trobi la manera d'endegar-ho, però quedi ara ben sentat que compartim aquest criteri de les VV. SS.

Quant als annexos, dos exemplars han estat des del primer dia a la disposició de la Comissió, per a cotejar-los. Però els annexos, jo no sé que en la tradició de cap Parlament dels quals he estudiat el seu funcionament, que existeixi el costum de donar còpia dels annexos, que ni tan sols es publiquen a diaris oficials. Tingueu en compte que els annexos en algun cas són muntanyes de paper, que es tradueixen, naturalment, en l'expressió del Pressupost. Certament — com deia el senyor Ruiz i Ponsetí — que l'interessant, més que els annexos, que ja ha reconegut ell que estaven a la disposició dels senyors Diputats, era un major detall en el Pressupost. Jo he d'observar, només, compartint aquest criteri, com el comparteix el Govern, que realment — perquè el senyor Conseller de Finances ho ha manifestat a la Comissió —, aquest Pressupost, si el comparem amb els anteriors, ve ja més detallat. Podem dir que estem en un període que cada Pressupost ve encara més detallat. Però aquesta vegada — no han passat en va un any i sis mesos que tots recordem i que voldríem oblidar — el Govern dintre d'aquests quatre mesos ha hagut de realitzar una intensa tasca, elaborant a la vegada el Pressupost, tasca tota ella que no li ha permès d'arribar a aquesta concreció més detallada de partida per partida, com ha promès el senyor Conseller que vindrà en el successiu. Per tant, per la nostra part no hi ha cap mena de secret en aquesta col·laboració cordial de la Majoria amb la Minoria que vós representeu; no hi haurà mai en aquest criteri de pensament respecte del Pressupost, cap mena de secret.

Al senyor Vallès i Pujals li he d'agrair haver reconegut la posició de la Majoria en el si de la Comissió, que correspon altra vegada també a la tasca que han vingut desenrotllant les V. SS., que certament en aquest Pressupost, com en tots, assenyalava una política de govern i una política lloable, no havent, per tant, de repetir les paraules que acabo de dir al senyor Ruiz i Ponsetí.

Quant al Tribunal de Comptes, està en el Govern el contestar.

En els Ingressos, puc assegurar al senyor Vallès i Pujals, que no hi ha partides que siguin augmentades per a anar a una nivellació fictícia del Pressupost, partides que si les comparem amb les de l'anterior, han vingut amb augment. Estaven previstes potser aleshores amb un excessiu optimisme, i, en canvi, aquest optimisme ha estat ultrapassat, com, per exemple, en la partida d'In-

dústries i alguna altra que no diré per no cansar l'atenció de la Cambra.

L'assumpte de contribucions, a part de les més àmplies explicacions que per la manera directa com ha estat alludit el senyor Conseller de Finances, podrà donar ell, jo he d'assenyalar-li que això té una explicació, en la forma de percepció de les contribucions, un servei més acurat per part de la Generalitat, que, en definitiva, assenyalarà sempre en igual proporció de volum en els serveis de l'Estat, un major ingrés per a la Generalitat.

En el personal, ja hem estat d'acord des d'un principi en què calia augmentar el personal modest, com ho ha dit el Govern i com també ho ha fet la Comissió, col·laborant igualment amb l'obra de Govern perquè els funcionaris de categoria, ben retribuïts, no anessin a nous augments. Però aquesta mesura radical que proposava el senyor Vallès i Pujals podria crear certs conflictes i injustícies, i nosaltres no podem ni podem arribar a acceptar una conclusió tan radical com la que proposava el senyor Vallès i Pujals, que podia lesionar legítims interessos. El perill, no obstant, no existeix. El Govern va anunciar per boca del senyor Conseller de Finances a la Comissió que vindria primer l'Estatut de Funcionaris i que vindria també l'oportú Decret perquè aquesta adaptació de personal que calgués fer, vingui regulada i es faci d'acord a la reglamentació existent, i després dintre del Reglament de l'Estatut de Funcionaris que el Govern promulgarà. Per tant, aquest perill que assenyalaria el senyor Vallès i Pujals respecte els alts funcionaris, podem dir que està obviat, que no existeix, perquè el Govern és el primer que s'ha fet càrrec d'aquest problema. Podem dir que se n'ha fet càrrec molt abans, perquè a les primeres paraules dels membres de la Comissió, el senyor Conseller de Finances va fer una exposició clara i raonada de la forma en què es proposava el Govern portar a cap la solució d'aquesta qüestió.

I no he d'afegir més en la meua rectificació, sinó dir que, com deia el senyor Vallès i Pujals, podrà semblar en un moment donat, a aquesta Cambra, que no s'entra molt a fons en la discussió, però cal significar que les Minories representades en la Comissió han treballat molt intensament i amb molta eficàcia, a fi que la funció del ple de la Cambra quedi reduïda al mínim, sense que es minvi gens la seva sobirania.

El Sr. CONSELLER de Finances: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula l'honorable senyor Conseller de Finances.

El Sr. CONSELLER de Finances: Senyors Diputats: He estat alludit, i ho ha estat el Govern algunes vegades, en els parlaments dels senyors Ruiz i Ponsetí i Vallès i Pujals, i, per tant, he d'afegir unes paraules a les pronunciades amb motiu de la lectura del Projecte de Llei de Pressupostos.

Els senyors Ruiz i Ponsetí i Vallès i Pujals han parlat novament — em plau reconèixer que ho han fet amb la màxima benevolència per aquest Conseller — de la tardança amb què havien estat presentats aquests Pressupostos. Jo no vaig tenir gairebé ni necessitat de sincerar-me de què fossin presentats en aquest temps, perquè, en primer

terme, els preceptes de l'Estatut Interior que ordenen de presentar abans del 1.º de novembre els Pressupostos anyals, fan referència només a l'exercici complert, a l'exercici anyal, i, per tant, no es refereixen d'una manera explícita ni als Pressupostos parcials ni a la seva pròrroga. Així i tot, declarava jo el dia de la presentació d'aquest Projecte de Llei, que sempre, com exigència per a mi, havia desitjat i havia complert en l'anterior etapa, que aquell termini de dos mesos, que estava assenyalat en l'art. 70 de l'Estatut Interior, fóra complert, no sols quan es tracta d'un Pressupost anyal, sinó també dels Pressupostos parcials i àdhuc de les simples pròrroques. Però — afegia — m'acullo per una vegada a la interpretació més benèvola de l'art. 70 de l'Estatut Interior, per circumstàncies excepcionals que tots els senyors Diputats coneixen perfectament.

El dia 1.º del mes que ve farà quatre mesos justos que el Govern, presidit per l'honorable Lluís Companys, ha estat reintegrat al seu càrrec; i en aquests quatre mesos justos, prescindint de la tasca ímproba que ha hagut de realitzar el Govern, prescindint de la tasca ímproba que ha pesat damunt els membres del Govern — i no és immodèstia —, prescindint d'aquesta tasca per tants afers que hem hagut de tractar assíduament, i tantes coses que s'han hagut de refer, i solament referint-nos concretament a la tasca de Pressupostos, podem dir que en quatre mesos han hagut d'ésser presentats a la Cambra dos Pressupostos nous. El primer, en forma de pròrroga trimestral, perquè formulàriament, d'acord amb l'Estatut, és el que corresponia; però era una pròrroga — els senyors Diputats ho saben perfectament —, que equivalia a un Pressupost nou, en primer lloc, perquè prorrogava un Pressupost aprovat fa dos anys, i en segon lloc, perquè aquest Pressupost havia estat alterat en capítols tan essencials, que la restauració d'aquest Pressupost representava no una simple pròrroga, sinó en realitat un Pressupost nou.

I després d'això, ens trobem amb aquest que presentem ara, que per la forma i pel fons representa realment un Pressupost nou de la Generalitat de Catalunya. Crec que no es pot exigir a ningú — i, certament, les oposicions no han tingut aquesta exigència — que amb un temps major, amb una anticipació major, hagi vingut aquest Projecte de Llei pressupostari a la Cambra. Però el senyor Ruiz i Ponsetí afegia que en el meu parlament hi havia una promesa — que ell la tenia per una simple promesa personal — que el pròxim Pressupost, el que haurà de regir per a l'exercici del 1937, ha d'ésser presentat en aquest Parlament abans del dia 1.º de novembre. Senyor Ruiz i Ponsetí: jo amb això no involucro una promesa de caràcter personal, sinó una obligació estatutària que em concerneix a mi, si en aquells moments tinc l'honor d'ocupar aquest càrrec, i que concernirà igualment a qualsevol Conseller de Finances que s'assegui en aquest Banc. Senyor Ruiz i Ponsetí: jo puc en aquest cas acollir-me — i jo m'hi acullo — a una interpretació benèvola de l'Estatut; però per al Pressupost del 1937 no hi ha interpretació benèvola que valgui. Si el dia 1.º de novembre del 1936 el Pressupost

per a l'exercici següent no és presentat a la Mesa de la Cambra, no és presentat a la Cambra, el Conseller de Finances mancarà a l'Estatut Interior de Catalunya, i hi mancarà, per tant, el Govern que l'autoritzi. Són tan terminants les meves paraules, perquè si jo ocupo aquest banc, tinguin la seguretat els senyors Diputats — salvant casos que serien una veritable catàstrofe que no desitjo per al meu país — tinguin la seguretat els senyors Diputats — repeteixo — que aquest Conseller farà una qüestió essencial — com tot Conseller de Finances que s'assegui en aquest Banc — de què es compleixi l'Estatut Interior de Catalunya, i per tant el Pressupost sigui presentat en la data esmentada.

Es queixava el senyor Ruiz i Ponsetí — i més o menys també el senyor Vallès i Pujals — que algunes de les partides d'aquest Pressupost no vénen amb detall suficient. Respecte d'això, hem de fer una distinció. Són partides que si no vénen amb detall suficient, són indiscutiblement una deficiència del Pressupost, deficiència d'un Pressupost que és una administració pública nova, d'un règim autonòmic distint al que havia tingut fins ara Catalunya. Pot disculpar-se aquesta innovació, pot disculpar-se aquesta novetat, d'algunes de les partides que no vinguin amb detall suficient, partides, per exemple, que provenen de traspasos de serveis que per haver estat fets recentment, no poden tenir aquí una articulació adequada als Pressupostos. Culpis si es vol — i jo accepto tota la responsabilitat — el Conseller de Finances, que en definitiva és el que té la responsabilitat del conjunt pressupostari. Però hi ha partides que si vénen d'una manera global no és per una deficiència, no és per un defecte dels Pressupostos. Hi ha entitats — possibilitat admesa per l'Estatut Interior de Catalunya — que tenint un lligam amb la Generalitat de Catalunya, funcionen com a entitats autònomes, i per consegüent, aquestes entitats no han de portar una regulació de partides en el Pressupost, malgrat que vénen en forma d'anexos, i en aquests annexos es consignen aquests detalls que deia el senyor Ruiz i Ponsetí i el senyor Vallès i Pujals. Els annexos varen ésser presentats a la Mesa de la Cambra el mateix dia que es va presentar el Projecte de Llei de Pressupostos. Jo excuso perfectament que no hagin estat fetes les còpies d'aquests annexos i, en canvi, s'han fet de l'articulat del Pressupost, però la Comissió els ha tingut sempre a la seva disposició, han obrat a la Cambra i, per consegüent, els senyors Diputats, especialment els que formen part de la Comissió, podien estudiar-los en detall.

Trobava a faltar el senyor Vallès i Pujals, i jo també, com a complement de la tasca pressupostària, el Tribunal de Comptes que fiscalitzés l'obra del Govern i que resumís la tasca anterior, el desenrotllament pressupostari d'anteriors exercicis i que, per tant, fos ell el qui pogués tenir totes les liquidacions de Pressupostos anteriors.

Vull fugir una vegada més de promeses i dic concretament al senyor Vallès i Pujals que no més tard d'aquest matí, malgrat les preocupacions d'haver d'acabar en el termini necessari aquest Pressupost, he tingut al meu despatx la ponència tècnica encarregada de redactar l'avant-projecte

de Llei d'Administració i Comptabilitat de Catalunya, que ha de portar com annex la regulació del Tribunal de Comptes segons ens demana el nostre Estatut Interior. No vull prometre res més, però això que és una realitat espero que satisfarà el senyor Vallès i Pujals, com també espero que li satisfarà, com ell mateix ja anunciava, que les liquidacions de Pressupostos anteriors estiguin fetes. Des d'ara es troben a la disposició del senyor Vallès i Pujals i de tots els seus companys de Minoria, i de tots els senyors Diputats; les dades de tots els exercicis anteriors estan a la disposició de la Cambra.

Deia el senyor Vallès i Pujals que notava en el Pressupost d'ingressos algunes partides exagerades. Jo crec, senyor Vallès i Pujals, que no hi ha exageració en la xifra d'aquestes partides. No n'hi ha, perquè s'ha tingut en compte el rendiment — ja que avui podem saber-lo amb exactitud — d'exercicis anteriors i, per tant, calculant aquesta base, tenint en compte el desenvolupament que podria tenir en aquest exercici semestral, s'han xifrat els ingressos del Pressupost que discutim ara.

Hi havia una partida, per exemple, que li ha cridat extraordinàriament l'atenció al senyor Vallès i Pujals i per defecte d'expressió meva, o perquè no fou recollit d'una manera adequada pel DIARI DE SESSIONS el que vaig manifestar l'altra tarda, em plau aclarir-ho i és aquella partida com a compensació de traspassos de serveis efectuada.

(Entren a la Cambra els honorables senyors President de la Generalitat i Conseller de Treball.)

Si agafem el text de l'Estatut, el senyor Vallès i Pujals té tota la raó. No hi ha aportació de quantitats en metàl·lic de l'Estat a la Generalitat pels serveis que li han estat traspassats. Tot traspàs de serveis té una compensació en un recurs, en una contribució de les marcades a l'Estatut, i per tant, en cap lloc de l'Estatut es parla que l'Estat hagi de fer aportacions en metàl·lic a la Generalitat. Aquest és el principi estatutari, tal com el va interpretar el senyor Vallès i Pujals, tal com es desprèn de la lectura de l'Estatut de Catalunya aprovat per les Corts Constituents.

Jo no em referia, senyor Vallès i Pujals, a què l'Estat fes aportacions en metàl·lic al Govern de la Generalitat en compliment de l'Estatut d'una manera permanent, i tenia raó el senyor Vallès i Pujals quan deia que ahir en el Consell de Ministres celebrat a Madrid, s'havia acordat cedir a la Generalitat aquell tercer rengle d'impostos que marca l'Estatut, del tant per cent sobre Béns de Propis i de Pesos i Mesures que vénen en l'ordre marcat per l'art. 16 de l'Estatut, després de la contribució territorial, després de l'impost dels Drets Reals. Ah! Però el senyor Vallès i Pujals no deu ignorar que segons acord extraordinàriament lògic de la Comissió Mixta de Traspassos de Serveis, no es fa a la Generalitat cessió de cap recurs que no tingui com a contrapartida almenys una quantitat equivalent als serveis traspassats i jo afegia que avui els serveis traspassats a la Generalitat i degudament valorats, importen a l'hora actual — prescindint dels nous impostos ara acordats en Consell de Ministres — importen la quantitat de sis milions de pessetes.

De manera que la Generalitat té avui cedits serveis que en la seva valoració importen sis milions més que els recursos que fins avui té cedits i que el dia — que està ja fet, aleshores encara no, era una cosa imminent; però que ara és ja una realitat — el dia que la Generalitat havent-se de fer càrrec de pagar els serveis d'Ordre Públic tingui com a contrapartida l'impost de Drets Reals, aquesta diferència entre els recursos cedits i els serveis dels quals es fa càrrec la Generalitat, aquesta diferència seria de 15 milions de pessetes. És aquesta una cosa permanent i normal? No, és una cosa simplement transitòria. Però des del moment que la Generalitat té traspassat i valorat un servei, la Generalitat es fa càrrec del pagament d'aquell servei. Per exemple, si el dia 1.er de juliol proper, la Generalitat ha de pagar el servei d'Ordre Públic que està valorat en 41 milions de pessetes, segons la valoració de l'any 1934, i com a contrapartida, solament se li lliuren 29 milions de pessetes, que és la valoració de l'impost de Drets Reals feta també l'any 1934, aquesta diferència, que d'una manera normal no ha d'ésser satisfeta a la Generalitat en forma d'aportació metàl·lica per part de l'Estat, mentre es produeixi aquesta diferència, la cosa està prevista per un Decret del mes de gener del 1934, que l'Estat farà pagament acollint-se a una autorització de l'article que aleshores era el 42 del Pressupost de l'Estat — i que avui, si no recordo malament, en el Pressupost Chapaprieta, és l'art. 38 — l'Estat pot subvenir a la Generalitat per la desigualtat o desequilibri, sigui per aminoració d'ingressos o per pagament de quantitat de serveis que no tenen la seva deguda contrapartida en els recursos que han estat cedits per l'Estat a la Generalitat.

Suposo que queda clara l'existència d'aquestes pessetes que vénen en aquesta partida d'ingressos i sobre la qual feia observacions el senyor Vallès i Pujals. Si no fos així, ens trobaríem, senyors Diputats, que mentre no hi hagués una equivalència exacta, mentre no hi hagués una exactitud total entre els serveis traspassats a la Generalitat i els ingressos cedits, els Pressupostos de la Generalitat vindrien amb dèficit.

A la Generalitat no li interessa que se li cedeixi un servei d'Ordre Públic que importa 41 milions de pessetes i com a contrapartida se li doni un impost que solament dona 29 milions de pessetes. Per aquesta diferència, per aquest desequilibri, que en forma d'aminoració d'ingressos, en forma de compensació metàl·lica cal donar pels serveis que tenen aquí en el nou Pressupost una regulació perfecta en la partida de despeses i no tenen els ingressos corresponents, s'ha de posar una partida que és la que compensi, una partida reguladora que indica per aquest mig any la diferència que hi pot haver entre els serveis traspassats en la seva valoració corresponent i els ingressos cedits amb la seva respectiva valoració.

Em penso que aquest punt era el que requeria una explicació especial d'aquest Conseller.

Ha parlat el senyor Ruiz i Ponsetí i ha parlat el senyor Vallès i Pujals — els dos amb satisfacció que comparteix el Govern i també tota la Cambra — de la modificació que s'ha pogut fer gràcies a la qual en aquest exercici els funciona-

ris més modestos de la Generalitat, el personal que presta els seus serveis a la Generalitat i que té una remuneració per tots conceptes no superior a 4,000 ptes., podrà veure millorada la seva situació. Em plau de fer constar — el senyor Vallès i Pujals ja ho venia gairebé a reconèixer — que per part del personal de la Generalitat, per part de l'Associació de Funcionaris de la Generalitat, per la inclusió d'aquesta partida, no sols no s'ha fet cap pressió, sinó que ni tan sols ha vingut una petició que posés el Govern de la Generalitat en una situació difícil si no era atesa. És una aspiració tradicional i antiga dels funcionaris modestos, i una aspiració que comparteix, per tant, l'Associació de Funcionaris. Però el Govern no ha tingut ni la més lleu coacció de cap caràcter, ni material ni moral, perquè es cregués obligat a fer una concessió. No és una concessió a ningú, sinó una concessió a la justícia, un reconeixement d'allò que creu tot el Govern de la Generalitat que ha de fer pel personal més modest que li presta els seus serveis. El senyor Vallès i Pujals alludia que quan hi ha hagut una cosa que implicava més o menys coacció, el Govern l'ha tallada ràpidament, i el Govern té clara noció de la seva responsabilitat per a fer-ho així cada vegada que es presentés. Precisament perquè no hi ha hagut res de tot això, perquè ha estat una coincidència de la Comissió en tots els seus sectors amb el Govern, s'ha pogut fer això d'una manera més lliure, s'ha pogut fer amb totes les garanties que, donada la precipitació de temps, creia el Govern que es podia donar en aquest cas.

Representa la quantitat que el Govern de la Generalitat destina a millorar la situació del seu personal més modest, 450,000 ptes. per aquest Pressupost semestral, però cal afegir a aquesta partida alguns reconeixements d'absoluta justícia que s'han vingut fent en aquests quatre mesos que porta el Govern, presidit per l'honorable Lluís Companys en l'exercici del seu càrrec. I no són solament aquestes 450,000 ptes., sinó una quantitat superior que ve representada pel reconeixement d'augment graduals a personal com el de Cultura en els serveis administratius, com el personal tècnic d'Agricultura i com la plantilla especial de recaptació en el Departament de Finances. I cal afegir-hi encara que per a millorar els sous modestos del personal que presta els seus serveis en la Generalitat, en les Comissaries delegades, vénen ja en aquests Pressupostos unes quantitats que excedeixen per aquest mig any de 50,000 ptes. De manera que el total per un exercici anual, que es destina a millorar el sou dels funcionaris més modestos, representa bastant més — bastant més si es té en compte aquest augment gradual — d'un milió i mig de pessetes.

És una cosa que no la podia fer la Generalitat? Jo em complasc a declarar que el Govern ha trobat mitjans hàbils perquè sense comprometre ni poc ni molt les finances de la Generalitat, sacrificant altres partides, moltes d'elles d'alt personal, s'ha pogut fer, no aquesta concessió, sinó que s'ha pogut fer aquest acte de justícia als funcionaris modestos de la Generalitat.

El Pressupost, deia molt encertadament el senyor Vallès i Pujals, representa una política.

Exacte! Aquest Pressupost tradueix en allò que és possible avui la política del Front d'Esquerres a Catalunya i representa al mateix temps la política — apartant-la de l'àmbit dels partits — la política que s'imposa a Catalunya en el moment en què està avençant pel camí de la implantació de l'autonomia i de portar a la nostra terra el règim desitjat per tantes generacions.

Ens demanava el senyor Vallès i Pujals que acompanyéssim aquestes millores del personal més modest d'una suspensió de provisió de les places de personal superior fins que vingués l'Estatut de Funcionaris. El Govern té el propòsit de portar el més ràpidament possible a la deliberació de la Cambra un Estatut de Funcionaris; i no és precisament per a allargar indefinidament la realització d'aquest propòsit que no podem acceptar aquesta suggerència del senyor Vallès i Pujals. No la podem acceptar perquè la immensa majoria, per no dir la gairebé totalitat dels sous nous no poden venir en aquest Pressupost; són per serveis traspassats; provisions, per tant, que cal fer ràpidament perquè aquests serveis no quedin desatesos.

El senyor Vallès i Pujals es lamentava que hi havia potser una certa generositat — no crec que hi hagi prodigalitat — en l'assenyalament de sous alts en aquest Pressupost. Jo puc assenyalari-li al senyor Vallès i Pujals que és tot el contrari. Dels Departaments que estan en funcions a la Generalitat no afectats pels traspassos de serveis, seran raríssims els casos que em podrà assenyal·lar el senyor Vallès i Pujals. I dintre d'aquests raríssims casos, segurament n'hi haurà alguns que constituïran un acte de tanta justícia com el de millorar la condició de funcionaris més modestos. Perquè precisament en la confecció del Pressupost és aquesta una de les coses que més ha tingut en compte aquest Conseller i tot el Govern: no anar a millorar la condició dels funcionaris alts de la Generalitat. Ah! Però ens podem trobar — i ens trobem en molts casos — que funcionaris que presten els seus serveis avui a la Generalitat, abans a la Diputació i a la Mancomunitat, fa anys llargs que no han estat beneficiats per cap augment. Hi ha hagut alguns casos en què ha calgut donar una major mobilitat a les plantilles i poder fer d'aquesta manera que aquests funcionaris — no diré postergats, però que no havien estat beneficiats — hagin pogut arribar a tenir el lloc que els correspon i hagin pogut veure recompensats en justícia els serveis que presten a la Generalitat. No podem, per tant, admetre aquesta suspensió que ens demana el senyor Vallès i Pujals; però sap perfectament la V. S., saben els senyors Diputats que formen part de la Comissió, que jo, en nom del Govern, els tinc ofert que una vegada aprovat aquest Pressupost, presentaré al Consell Executiu un Decret en virtut del qual no es pugui proveir cap plaça, del que siguin places noves en aquest Pressupost, que no es tingui o l'autorització del Consell Executiu, si així el Consell ho desitja, o, almenys, l'informe favorable del Departament de Finances. De manera que jo crec que amb això garantim suficientment allò que volia tenir garantit el senyor Vallès i Pujals: els abusos que la V. S. podia sospitar.

I res més, senyors Diputats, sinó reconèixer una vegada més, com ha fet el senyor President de la Comissió abans, la benvolença amb què per part de la Comissió ha estat analitzada l'obra del Govern, la compenetració i la col·laboració franca que en tots els sectors de la Cambra representats per la Comissió ha trobat el Govern per a l'elaboració i aprovació d'aquest Pressupost. Jo em complasc en declarar-ho així perquè crec que és un acte de patriotisme fer constar aquest cas d'unanimitat quan la unanimitat es produeix. No em sorprèn que hagi estat així per part dels companys de la Unió Socialista. Els companys de la Minoria d'Unió Socialista han tingut el seu representant en aquest Govern i tenen concertat amb les forces representades en aquest Govern un pacte del Front Popular que obliga a una lleialtat a la qual han correspost sense tares, sense màcula, els amics de la Unió Socialista de Catalunya. Els corresponia quan tenien el seu representant en aquests escons; els correspon d'ençà que s'han apartat de la col·laboració directa d'aquest Govern, mantenint, però, la col·laboració parlamentària a què feia referència el senyor Ruiz i Ponsel el dia que es va presentar aquest Govern a la Cambra. No em sorprèn tampoc per part del senyor Simó i Bofarull, ni per part dels elements de Lliga Catalana. Discrepem amb Lliga Catalana; no hi ha amb ells el pacte polític que hi ha amb els elements de la Unió Socialista de Catalunya. Jo aprecio en la seva política, que ara no és ocasió de discutir, errors, i errors crec jo cabdals, però sempre haurem de reconèixer i declarar que en allò que afecti a l'autonomia de Catalunya, Lliga Catalana — i en aquesta ocasió ho ha fet així — se sentirà partit catalanista i seguirà la seva millor tradició catalanista. En aquest cas, senyors Diputats, hem donat una prova eloqüentíssima, i jo no he de fer res més que agrair a Lliga Catalana, agrair als Diputats de la Unió Socialista de Catalunya i al senyor Simó i Bofarull, la col·laboració que han prestat a aquesta obra, que no és una obra de partit i ni tan sols una obra de Govern, ni d'una Majoria, sinó que és — màxim en les circumstàncies amb què es troba avui Catalunya — una obra nacional. I per les obres nacionals, tinc la seguretat que el Govern, en aquest cas i sempre, comptarà amb la col·laboració de tots els Diputats del Parlament de Catalunya. (*Molt bé! en la Majoria.*)

El Sr. PRESIDENT: Va a procedir-se a la discussió per capítols.

Capítol I. — Presidència

(*El senyor Farreres i Duran demana la paraula amb veu tan baixa que no se'l sent.*)

El Sr. PRESIDENT: Jo prego als senyors Diputats que quan demanin la paraula ho facin amb veu més alta.

El Sr. FARRERES I DURAN: Perdoni el senyor President, però potser he parlat massa baix, contra el meu costum, aquesta vegada.

El Sr. PRESIDENT: És possible. Té la paraula el senyor Farreres i Duran.

El Sr. FARRERES I DURAN: Senyors Di-

putats: En el capítol I hi trobaran allà on diu «Gratificacions al personal de les secretaries particular i política», que sense modificar l'import de la partida ve desglossada per la partida, assignant sou a la funció i la gratificació a part de la funció; per tant, ve 6,000 ptes. per un concepte i 11,000 pessetes per un altre.

(*És aprovat l'art. 1.º amb la modificació indicada. A continuació són aprovats els arts. 2.º i 3.º, d'acord amb el dictamen.*)

El Sr. PRESIDENT: No hi ha més modificacions?

El Sr. FARRERES I DURAN: Perdoni, senyor President, però queden encara uns articles del capítol I als quals hi ha algunes observacions a fer.

El Sr. PRESIDENT: No és pas que la Presidència porti un ritme massa accelerat; tot el contrari, porta un ritme molt normal.

El Sr. FRONJOSA: Més aviat sembla que apreti l'accelerador! (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT: Això no. Observin els senyors Diputats que s'acostuma a conar coneixement previ a la Presidència de les modificacions que es fan al dictamen, i en aquest cas les he de prendre de viva veu, no les puc suposar i, per tant, no és d'estranyar que digui que no hi ha esmenes ni modificacions. La Presidència està sempre en el seu lloc i els senyors Diputats també. Té la paraula el senyor President de la Comissió.

El Sr. FARRERES I DURAN: A l'art. 4.º del capítol I, per criteri unànim de la Comissió, senyors Diputats, es proposa la modificació d'augmentar l'assignació als Comissaris de les Comissaries Delegades de Girona, Tarragona i Lleida, de 12,000 a 15,000 ptes.; per tant, la partida ve modificada a 22,500 ptes.

(*És aprovat l'art. 4.º amb la modificació indicada.*)

Article 5.º

El Sr. FARRERES I DURAN: Senyors Diputats: Per un Decret ve augmenta: allà on diu: «quatre Caps de Negociat de segona» a «cinc Caps de Negociat de segona» que es proposa perquè va ésser error de redacció i, per tant, l'error de redacció causava un error de càlcul i reduït a 18,000 pessetes una quantitat que havia d'ésser també de 22,500 ptes.

(*És aprovat l'art. 5.º amb la modificació esmentada.*)

Article 6.º

El Sr. FARRERES I DURAN: Allà on diu: «Un Ordenança de primera i deu Ordenances de segona» quedarà suprimida la segona partida i reduïda a una sola partida, dient: «Onze Ordenances.» I allà on diu: «Indemnització per lloguer de casa a tretze Ordenances, a 480 ptes.,» han d'ésser de quinze Ordenances, i, per tant, la partida passa a 3,600 ptes. Allà on diu: «per atendre l'augment gradual de sou del personal» disminuïm la partida de 18,000 ptes. a 14,916'67 ptes., i s'hi afegixen també dos Ordenances de tercera a 3,120 ptes., i les despeses de la Junta del Cens i publicacions de les llistes electorals queden a 50,000 ptes.

(*És aprovat l'art. 6.º amb la modificació esmentada.*)

(S'aproven els arts. 7.º i 8.º, d'acord amb el dictamen.)

El Sr. PRESIDENT : Queda aprovat el capítol I.

Capítol II. — Parlament de Catalunya

(S'aprova d'acord amb el dictamen.)

El Sr. PRESIDENT : Queda aprovat el capítol II. S'ajorna la discussió del capítol III, que fa referència a Justícia i Dret.

El Sr. FARRERES I DURAN : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Farreres i Duran.

El Sr. FARRERES I DURAN : Per a demanar al senyor President que vulgui ajornar també la discussió del capítol IV, i passar al de Finances.

El Sr. PRESIDENT : Cap inconvenient.

Capítol V. — Finances

(És aprovat l'art. 1.º, d'acord amb el dictamen.)

Article 2.º

El Sr. FARRERES I DURAN : Aquí suprimim la partida que diu «Un Ordenança», i també suprimim la partida que diu «Indemnització per lloguer de casa» a continuació ; en la partida d'augment gradual de sou corresponents als funcionaris de plantilla de la secció, queda reduïda a 17,900 ptes., i s'hi afegeix un xofer a 2,100 ptes.

(És aprovat l'art. 2.º amb les modificacions indicades.)

Article 3.º

El Sr. FARRERES I DURAN : No estranyin, senyors Diputats, que sovint hàgim de fer unes aclaracions, perquè la partida de 450,000 pessetes que assenyalava el senyor Conseller de Finances que s'havia hagut de trobar per tal de poder fer el que era aspiració de tots els Diputats de la Comissió d'augmentar el sou dels funcionaris modestos, havia d'ésser fent una expurgació general a tot el Pressupost i anar a cercar a tot arreu algunes partides per treure aquesta quantitat. Per això, senyor President i senyors Diputats, la Comissió s'ha d'aixecar sovint fent aclariments que vénen proposats a última hora, que és quan s'ha fet l'acoblament d'aquestes partides. En aquest art. 3.º, per tant, hi ve separat un Auxiliar primer a 2,000 ptes., i per a satisfer augment gradual de sou al personal, 6,000 ptes.

(És aprovat l'art. 3.º amb les modificacions indicades.)

Article 4.º

El Sr. FARRERES I DURAN : On diu : «4 Auxiliars segons, a 3,250 ptes.», naturalment és una equivocació ; són 3,500 i, per tant, 7,000 en el càlcul. «Per a satisfer els premis de cobrament per contribucions als Recaptadors de zones», es rebaixen 10,000 ptes. ; de 410,000 queden reduïdes a 400,000 ptes. I la partida següent : «Per a satisfer els premis de cobrament de cèdules per-

sonals als Recaptadors de zona», les 160,000 pessetes queden reduïdes a 150,000 ptes.

(És aprovat l'art. 4.º amb les modificacions indicades.)

Article 5.º

El Sr. FARRERES I DURAN : De l'art. 5.º, la penúltima partida de personal de les Comissaries, allà on diu : «Un Ordenança de segona», ha de dir : «Un Ordenança de primera», i de 1,700 pessetes que es consignen es passa, per tant, a 1,825 ptes.

(S'aprova l'art. 5.º amb la modificació indicada.)

Article 6.º

El Sr. FARRERES I DURAN : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Ja pot continuar la V. S. en l'ús de la paraula per a fer les esmenes que calguin.

El Sr. FARRERES I DURAN : En l'art. 6.º, la secció de Tresoreria, en el segon apartat d'aquesta secció, «Oficina de material i despeses menors», cal afegir al final, darrera els «Dos Auxiliars segons» — ja que en aquesta partida, com veureu, no hi havia la consignació per a satisfer els augment gradual de sou que reglamentàriament els hi tocava —, aquesta partida de 3,083'33 pessetes, per augment gradual de sou.

I per a satisfer també els altres augment gradual de sou de les Comissaries, corresponen 9,000 ptes., segons la llei que varem aprovar ahir. Per tant, aquestes dues partides han de figurar compreses en aquesta totalitat de 131,255 que sofreix l'augment conseqüent.

(S'aprova l'art. 6.º amb la modificació indicada.)

Article 7.º

El Sr. FARRERES I DURAN : Senyors Diputats : En l'art. 7.º trobaran que diu : «Per a despeses de material i impresos de la Secció de Contribucions i Impostos, 225,000». D'aquí se n'han esporgat 25,000, cap a la suma total de 400,000 i escaig que he dit primer.

A continuació, la partida següent queda intacta, i la partida tercera : «Per a premis de formació de padrons de cèdules i despeses de comprovació i d'inspecció de tributs», es redueix en 5,000 pessetes.

Les sis partides següents queden exactament igual.

I arribem a la partida : «Per a material i impresos de les Seccions del Departament». Allà on deia 25,000 ptes., se'n treuen 5,000 i queden reduïdes a 20,000.

(S'aprova l'art. 7.º, amb les modificacions indicades.)

El Sr. PRESIDENT : Queda aprovat el capítol V. Es passa a la discussió del capítol VI, que fa referència a Cultura.

El Sr. FARRERES I DURAN : Pot quedar pendent juntament amb el VII, i jo demanaria al senyor President que passessin a discutir el Pressupost de la Conselleria d'Obres Públiques.

El Sr. PRESIDENT : No hi ha inconvenient.

Capítol VIII. — Obres Públiques

(S'aproven els arts. 1.^r, 2.ª i 3.^r, d'acord amb el dictamen.)

Article 4.^t

El Sr. FARRERES I DURAN: En la partida segona de l'art. 4.^t: «Despeses de tota mena, etcètera», on diu dos milions de pessetes, s'ha fet una esporgada més gran. Aquí, al senyor Conseller d'Obres Públiques se li ha proposat la reduïda de 200,000 ptes. i, per tant, queda reduïda la partida a 1.800,000 ptes.

(S'aprova l'art. 4.^t, amb la modificació esmentada.)

(S'aproven els arts. 5.e, 6.e i 7.e, d'acord amb el dictamen.)

El Sr. PRESIDENT: Queda aprovat el capítol VIII.

Capítol IX. — Economia i Agricultura

(S'aprova l'art. 1.^r, d'acord amb el dictamen.)

Article 2.ⁿ

El Sr. FARRERES I DURAN: En matèria de despeses generals i atencions diverses, la partida: «Adquisició de mobiliari», que diu 14,000, ha de dir 10,000.

(S'aprova l'art. 2.ⁿ, amb la modificació esmentada.)

(S'aproven els arts. 3.^r, 4.^t i 5.e, d'acord amb el dictamen.)

Article 6.^e

El Sr. FARRERES I DURAN: On diu: «Aportació al sosteniment de l'Institut d'Investigacions Econòmiques», de les 30,000 ptes. se'n rebaixen 10,000.

(S'aprova l'art. 6.^e, amb la modificació indicada.)

(S'aprova l'art. 7.^e, d'acord amb el dictamen.)

Article 8.^e

El Sr. FARRERES I DURAN: On diu: «Propaganda, guies d'hotels, etc.», de 30,000 pessetes es passa a 25,000. La partida següent es rebaixa de 15,000 a 10,000.

La partida referent a la Llei del 25 de juliol del 1934, de 30,000 ptes. passa a 20,000.

(S'aprova l'art. 8.e, amb la modificació indicada.)

Article 9.^e

El Sr. FARRERES I DURAN: En aquest article ha de venir una modificació, una baixa en la quarta partida que s'ha de destinar forçosament a personal dintre del mateix capítol. Com aquí tinc entès que hi ha la creació d'una nova plaça, que hi ha hagut un error de redacció, podríem posar al Laboratori d'Anàlisi una plaça més, i l'altre haurà de passar a la partida que hem discutit en el començament de personal eventual.

(S'aprova l'art. 9.e amb la modificació indicada.)

Article 10.

El Sr. FARRERES I DURAN: En la «Cons-

trucció de corrals, etc.», han de figurar 10,000 ptes. menys.

(S'aprova l'art. 10 amb la modificació indicada.)

(S'aprova l'art. 11, d'acord amb el dictamen.)

Article 12.

El Sr. FARRERES I DURAN: Allà on diu: «Cinc Capatassos de boscos, a 5,000 ptes.» ha de dir: «Tres Capatassos de boscos», i, per tant, les pessetes que sobren d'aquesta partida passen a engrassar aquella del Laboratori d'Anàlisi, que hem dit primer, i la del personal eventual.

En el mateix article tenim encara una altra partida. Allà on diu: «Per a les repoblacions en curs contractades amb l'Ajuntament, Corporacions i particulars», de 62,500 ptes. es passa a 52,500. Després es posa un cap dels guardes forestals de Catalunya, amb 6,000 ptes. i la gratificació corresponent de 1,500 ptes.

(S'aprova l'art. 12 amb les modificacions indicades.)

(S'aprova l'art. 13 d'acord amb el dictamen.)

El Sr. PRESIDENT: Queda aprovat el capítol IX.

El Sr. FARRERES I DURAN: Demano la suspensió de la discussió dels Pressupostos, per a passar a reunir-se la Comissió.

El Sr. PRESIDENT: Se suspèn aquesta discussió.

El dimarts a la tarda es reprendrà la discussió a les cinc en punt, si els senyors Diputats no hi tenen inconvenient per tal d'evitar hores extraordinàries de sessió.

ORDRE DEL DIA

per a la sessió de dimarts

1. Precs i preguntes.
2. Continuació de la interpellació sobre la suspensió de l'Ajuntament de Solsona.
3. Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei referent a la successió intestada.
4. Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei relatiu a l'estudi d'un procediment de suspensió del procediment administratiu per al cobrament de les quotes d'exaccions municipals.
5. Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió de Pressupostos sobre el Projecte de Llei de Pressupostos de la Generalitat per al segon semestre d'enguany.
6. Votació definitiva de dos dictàmens de la Comissió de Finances sobre Projectes de Llei de transferències de crèdit.
7. Votació definitiva del dictamen de la Comissió de Pressupostos sobre el Projecte de Llei complementari per a l'adaptació del personal procedent de les extingides Diputacions de Girona, Lleida i Tarragona.

(S'aixeca la sessió a tres quarts de vuit i dotze minuts de la vetlla.)

